

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број: **К.В. 4/2006**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од **15.09.2008.** године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

**НАСТАВЉЕНО 15.09.2008. ГОДИНЕ
СА ПОЧЕТКОМ У 09:50 САТИ**

Председник већа констатује да је веће у неизмењеном саставу.

Да су присутни:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Кнежевић,**
- **Пуномоћник оштећених адв. Лозналијевић-Даниловић,**
- **Браниоци оптужених адвокати: Перковић, Вукотић, Перески, Продановић, Штрбац, Станојловић, Ковачевић, Јелушић, Бојков, Машић и Ђорђевић.**

Одсутни су браниоци адвокати:

Заклан Милан.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Председниче, ако дозволите, ја ћу колегу Заклана мењати данас као и колегу Бојкова, колегу Бељанског он ће мало каснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко касни?

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Бељански. И уједно бих замолио ако може да се изведе, пошто је данас предвиђено саслушање вештака, ја не знам да ли је неко од сведока дошао да прво кренемо са неким од сведока док он би стигао у неко скорије време. То је његова молба ако је је изводљиво то. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Бранилац адв. Заклан је поднеском од 12.09.2008. године обавестио суд да није у могућности приступити на главне претресе у дане 15, 16. и 17. септембра због тога што у исто време има од раније заказан главни претрес пред Окружним судом у Новом Саду. Надаље, обавештава суд да ће га на главном претресу замењивати Славко Перески, односно Ђурђевић Владимир или Бојков Александар и надаље обавештава суд да нема даљих доказних предлога али да остаје код до сада усмено изнетих на главном претресу, посебно у погледу саслушања сведока Реј Туненс Рејнова из Белгије, на околност да је окривљени Вујовић постављен за команданта ТО 24.11.1991. године као и у погледу вештачења на околност да ли је окривљени Вујовић због претходног рањавања у критично време могао употребљавати пушку. Поднесак браниоца се прилаже судском спису.

Оптужени Вујовић је сагласан, је ли тако?

Оптужени Вујовић је сагласан да га на данашњем главном претресу уместо браниоца адв. Заклана брани бранилац адв. Перески.

Није присутан бранилац опт. Перић Јовице – адв. Јеврић Зоран.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине председниче, ја ћу мењати колегу Јеврића уз Ваше допуштење и сагласност коју је већ дао господин Перић, а сутра ће бити на претресу, данас је заузет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Перић је сагласан, је ли тако?

Опт. Перић је сагласан да га на данашњем главном претресу уместо браниоца адв. Јеврића брани бранилац адв. Вукотић.

Одсутни су браниоци опт. Војновић Милана – адвокати Вујин, Пилиповић, Мијатовић и Кошћал.

Оптуженог Ланчужанина адвокати Калањ, Станић, Рајић и Марић.

Те бранилац оптуженог Љубоја Марка – адв. Дозет.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Председниче, колега Дозет ће нешто касније доћи а до тада ћу га ја замењивати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Љубоја је сагласан?

Оптужени Љубоја је сагласан да га на данашњем главном претресу до доласка његовог браниоца брани бранилац адв. Јелушић.

Одсутан је бранилац оптуженог Златара – адв. Ђурђевић, али и браниоци оптуженог Мугоша Горана – адвокати Илија Радуловић и Слободан Сташевић.

АДВ. БОЈАН СТАНОЈЛОВИЋ: Адвокат Сташевић ће исто каснити, уз сагласност Мугоше и уз Вашу дозволу ја ћу га мењати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Мугоша?

Оптужени Мугоша је сагласан да га на данашњем главном претресу уместо браниоца адвоката Сташевића брани бранилац адвокат Станојловић.

Одсутан је бранилац оптуженог Шошића – адвокат Бељански.

Господине Шошићу, чули сте адвоката Переског. Јесте ли сагласни да до доласка Бељанског да Вас он брани?

Оптужени Шошић је сагласан да га до доласка адв. Бељанског замењује бранилац адв. Перески.

Видим да су довели сведока Дукића.

Одсутан је и бранилац оптуженог Драговића – адвокат Зоран Перовић, те Предраг Марић.

Приступише и браниоци адвокати Бељански и Сташевић.

Присутан је вештак др Будаков.

Видим да је доведен сведок Дукић.

Обавештен сам од Службе да су приступили, да су дошли и сведоци Виленица, Савић и Ђокић.

Приступили су пуномоћници оштећених адвокати Томић и Баровић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

**ДА СЕ НАСТАВИ ГЛАВНИ ПРЕТРЕС
ДА СЕ НАСТАВИ ДОКАЗНИ ПОСТУПАК**

Претходно Вујовић?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добар дан. Ја ћу само кратко. Ви сте обавештени да ја имам проблема у вези висте и да не могу да гледам хашке материјале, односно аудио записе из Хага. То сам Вас у више наврата обавестио. Да ли постоји могућност да ја данас пошаљем ЛАП ТОП пошто је то све договорено да би се оперативни систем висте избацио и убацио ХР и да ми се сутра врати ЛАП ТОП? Ја бих сад предао па да информатичар прегледа шта треба прегледати и да само напише шифре или нека он скине сам шифре, оне заштите како би могао сервисер да уради шта треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па морам с овим људима да видим.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли ја могу предати одмах ЛАП ТОП па да онда погледате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морамо са њима видети да ли они могу уопште то да вам ураде?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, не, сервисер ће вани направити. Они само нека напишу шифре и нека скину ове шифре које постоје да може овај вани сервисер да направи шта треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, то?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, да ли могу сад да предам ЛАП ТОП?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Могу одмах да га дам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пошто је приступио колега Бељански, ја предлажем да. Молим вас изведите сведока Дукића нека сачека, чућемо прво вештака, пошто смо почели у јуну месецу са вештаком Будаковим, наставићемо саслушање вештака др Будакова па ћемо потом са сведоцима.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се настави са саслушањем вештака Будаков др Бранислава.

Вештак др БРАНИСЛАВ БУДАКОВ

Са подацима као у спису, упозорен, опоменут, уз подсећање председника већа на заклетву за вештака, исказује:

Докторе, само Вас подсећам на оне обавезе које Ви као вештак знате, је ли тако, да сте дужни налаз и мишљење изнети стручно, аргументовано у свему према правилима струке, да се за давање лажног налаза и мишљења кривично одговара, у овом смислу сте положили заклетву кад сте примљени у ред сталних судских вештака.

Од нас сте добили у међувремену и све обдукционе записнике и све фотографије са којима је суд располагао везано за она четири леша, па изволите наставите.

ВЕШТАК др БРАНИСЛАВ БУДАКОВ: Као што је и судија рекао Институту за судску медицину у Новом Саду достављени су један ЦД са снимцима са обдукција од покојних који су означени бројевима ОВЧ 15, ОВЧ 91, ОВЧ 143 и ОВЧ 188. Такође су достављене копије обдукционих записника као и копије извештаја проф. др Вујадина Оташевића који је био присутан обдукцијама као стручни посматрач испред СР Југославије. Ми смо извршили на Институту увид у достављене копије наведених бројева, у достављене снимке као и у извештај проф. Оташевића. Приликом увида у ове документе посебна пажња се обратила, пре свега на стање меких ткива уопште на телима покојног, односно на степен изражености лешних промена, затим на постојеће повреде које су констатоване у обдукционом записнику, као и у мека ткива, односно у описе евентуалних промена и повреда на врату, а што је био у крајњем и предмет постављеног питања на прошлом главном претресу.

Ја, уколико је суд сагласан, ја сам за сваки случај посебно издвојио ове основне елементе тако да ћу релативно укратко прећи сваки случај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ВЕШТАК др БРАНИСЛАВ БУДАКОВ: **Случај ОВЧ 15** – По записнику обдукција је рађена 10.10.1996. године, обдуцент је био др Јоркен Томсен. Обдуцент наводи да тело покојног није било комплетно, тј. да је глава, односно лобања недостајала. У записнику није наведен било какав опис који би се односио на граничан предео према недостојећој глави, а који би се очекивао у пределу врата или у пределу трупа. Што се тиче лешних промена, односно степена измењености ткива покојног обдуцент наводи да је покојник био захваћен процесом утрефакције, односно труљења са понификације и делимичне скелетизације, односно огољености појединих костију. Такође, наводи да кожа на појединим местима недостаје и то у горњем делу леђа, на раменима а местимично и на екстремитетима. На прегледним снимцима потврђене су ове лешне промене као и скелетизација с обзиром да смо на снимцима видели да су поједина ребра огољена као и неке друге кости екстремитета.

Што се тиче повреда у обдукционом записнику наведен је један исцељен и залечен прелом доњег краја десне лакатне кости као и свеж прелом горњег краја рамењаче. Овај прелом леве рамењаче је оштрих и шиљатих крајева с напоменом да део преломне кости и то трећина кости недостаје. Обдуцент је ову смрт сврстао у случајеве где се узрок смрти не може сертификовати, односно онако како смо их ми сврстали у групу неklasификованих. У тексту записника на енглеском у делу узрок смрти после речи да је узрок смрти неутврђен, недокучен у неком преводу, у загради је наведено недостаје лобања. Даље, прегледане су фотографије са обдукције. На три фотографије које приказују тело у целини констатују се одмакле трулежне промене, а како то наводи сам обдуцент у свом записнику, односно да су изражени труљење, сапунификација и наведена већ скелатизација. На даље четири фотографије приказан је део леве рамењаче са доњим окрајком и са пределом прелома. Могуће је да преостале две фотографије приказују нађену замазану и умрљану гипсану лонгету коју обдуцент наводи да је нађена у пластичној кеси у којој се налазио и покојник. Значи, она није била на телу него се налазила уз тело у тој пластичној кеси у којој је донет у обдукциону салу. Напомињем да ни једна од прегледаних фотографија не приказује посебно предео врата нити преостали део коштаных и меких ткива, односно, не приказује тај гранични предео према недостојећој глави.

Имајући то у виду ми смо остали при оном мишљењу које смо и раније дали у писменим налазима да узрок смрти није класификован као што то у крајњем наводи и обдуцент.

То би било најкраће за случај ОВЧ 15.

На крају бих неке закључке изводио али сада само да набројим ово.

Случај ОВЧ 91 – обдукција рађена 02.11.1996. године. Обдуцент је била др Ивона Изабела Илевски, форензични патолог. Она наводи да су сви делови тела присутни, а да су разлобљене лобање у односу на врат, кости вратне кичме и кости доњих делова руку, што значи да су се они лако одвајали, односно да су били одвојени од осталих делова тела. Што се тиче изражености лешних особина и лешних промена, обдуцент наводи да је леш био захваћен процесом труљења што је потврђено на снимцима, на прегледаним снимцима са констатацијом да су мека ткива и кожа били релативно очувани, односно релативно видљив очуван интегритет ових наведених делова тела. Од повреда обдуцент наводи да су нађени преломи и то на костима лобање. Они су означени као екстензивни, затим да је констатован прелом десне бутне кости ребара са десне стране и то од шестог до осмог, затим леве бутне кости, карлице, двоструки са десне стране, а један на левој страни карлице, затим прелом и подлактица, леве лопатице, прелом тела првог вратног пршљена. На овом месту једино бих додао, навео, у ствари цитирао део из извештаја проф. Оташевића који је од свих случајева где је вршио случај он није могао да изврши увид у све случајеве, да буде присутан обдукцијама свих случајева с обзиром да, како је он то навео, да су се обдукције радиле на више столова тако да од свих данас разматраних случајева, он је само има једну напомену у односу на обдукцију под ознаком ОВЧ 91, где наводи да је глава одвојена, значи на обдукционом столу констатовано да је глава потпуно одвојена од трупа, да је увијена у један папирни цак, а да су њене кости здробљене. Обдуцент је даље навео да је нашао три пројектила, у ствари два пројектила, један фрагмент и то да је један фрагмент пројектила нашао у десној потколеници, да је један пројектил нашао у средњем делу десне бутине, а један пројектил је нашао у левом рукаву одеће покојног. Обдуцент је ову смрт означио као убилачко насиље, али без утврђеног, односно класификованог типа што је и наведено у закључку у случају ОВЧ 91. Прегледане су фотографије са обдукције у овом случају тако да две фотографије показују тело покојног у целини. Четири показују бандажирано лево колено и нађене интравенске катетре с обзиром да су приликом обдукције констатоване и неке раније чињене медицинске интервенције. Затим, четири тешко препознатљива дела тела на којима су се налазили рупасти, округласти дефекти, затим једна фотографија која је приказивала само констатована два пројектила и један фрагмент пројектила док су на осам приказане, осам снимака, приказане кости и то три слике су се односиле на срастао други и трећи вратни пршљен, док остале приказују коштане елементе који су битни за процену животне доби покојног. Напомињем да је приликом прегледа поред свежих промена и повреда обдуцент констатовао да постоји једна сраслост између другог и трећег вратног пршљена које је сигурно одавњашњег порекла за коју он није могао да се определи да ли је та сраслост уроженог или стеченог порекла. Ово нам је на неки начин био и елемент на основу кога смо закључивали да је и предео врата приликом обдукције релативно детаљно истраживан, односно прегледан.

Случај ОВЧ 143 – Обдукција рађена 23.10.1996. године, обдуцент др Николас Харц Шорд, форензични патолог. Наводи да су сви делови тела присутни, а да је глава раздробљена у односу на вратну кичму. Констатује да је тело захваћено посмртним процесом труљења и сапунификације. Тачније наводи да је сапонификација спојена лешу док су трулежни органи, док су унутрашњи органи трулежно измењени. На снимцима је ово потврђено, односно кожа и поткожна ткива су, имајући у виду проток времена од смрти релативно добро очувани. Од повреда обдуцент наводи прелом десне голењаче и прелом десне петне кости у ком пределу је нађена и гипсана имобилизација што указује на настајање те повреде извесно време пре смрти. Од повреда за које је обдуцент индиректно везао узрок смрти наводе се вишеструки преломи вратне кичме и то од трећег до шестог вратног пршљена као и тело и прелом тела четвртог грудног пршљена. По обдуценту ови преломи су настали услед убилачког насиља на одређене етиологије. Како на снимцима нису приказани, извињавам се, пре тога ћу рећи само да су наравно на основу прегледа фотографија да смо констатовали да једна фотографија, један снимак приказује тело покојног у целини и то је снимак у обдукционој сали који је начињен, затим један снимак показује доњи део десне потколенице који је имобилисан и који представља оно раније још наступелу повреду док све остале, значи једанаест од укупно тринаест приказују или лобању и зубе у вилицама из разних углова што је очито било битно за утврђивање идентитета или коштане елементе који су битни за процену животне доби покојног а то су као и у свим осталим случајевима крајци ребара и спој ситних костију. Не постоје снимци, напомињем да не постоје снимци који би приказивали описане преломе вратних пршљенова и прелом грудне кости. Како се и сам обдуцент, навео је да је то једно насиље неодређене етиологије, ми смо такође и овај случај сврстали у ранијим претходним налазима као, сврстали их у групу неklasификованих при чему сад остајем. Овде ћу напоменути да без обзира на непознату етиологију настанка ових прелома на релативно штуро описних прелома на непостојање њихових снимака, али у напомену да се ради о прелому који су вишеструки, који захватају значи од трећег до шестог вратног пршљена, значи укупно четири вратна пршљена као и један грудни, очито, или такав један опис не упућује да би они могли настати деловањем или оштрице или шиљка механичког оруђа.

Случај ОВЧ 188 – Обдукција је рађена 23.10.1996. године, обдуцент је др Калвин Бант, форензични патолог. Тело је било комплетно, без раздобљених делова, с тим што се на глави описује коса, описују се бркови, значи индиректно упућује на релативно добро очуваност меких ткива. Што се тиче лешних промена обдуцент описује стање леша да је било захваћено путрафакцијом, сапонификацијом и мумификацијом. На прегледаним снимцима ми смо били мишљења да се ради претежно о процесу сапонификације, да су кожа и поткожна ткива релативно добро очувана, а што се индиректно потврђује и неким снимцима

а посебно снимком подлактице на које је констатована једна убодна, односно прободна рана која је два пута снимана, једном је значи снимана само са постојећим отворима, дефектима коже док је други снимак показивао нож, обдукциони нож који је провучен кроз ову рану приказујући очито смер канала ове прободне ране. Поред ове убодина на десној подлактици, на десној руци у опису обдуцент наводи да је констатована стрелна рана потколенице и прелом доње вилице као исекотина на левој бутини. Професор Тасић је својевремено, на претпоследњем, ја мислим главном претресу коментарисао убодину на подлактици и исекотину на бутини, тако да остајемо при његовом исказу. Такође напомињем да ни овде није описан, нити описан, нити сниман посебно предео врата тако да нисмо могли да констатујемо нити стање меких ткива на врату нити евентуално постојање неких повреда. У закључном делу обдуцент је ову смрт по пореклу означио као убиство, с тим да је назначено да анатомски узрок смрти не постоји. Након тога у једном допуњеном исправљеном и парафираном, односно потписаном делу истог записника од 03.07.1997. године наведено је као узрок смрти убилачко насиље. Имајући то у виду ми и даље остајемо при мишљењу да се ради о неklasификованом узроку смрти.

То би био последњи случај који је разматран. Ми на основу записничких описа и снимака нисмо могли да директно закључимо какво је стање ткива и коже на врату, тј. да ли су процеси труљења сапонификације и разградње довели до њиховог потпуног или делимичног недостајања тако да би се на њима евентуално могле или не би могле видети неке повреде као што су стрелне ране, убодне или резне ране. Уколико се претпостави да су ова мека ткива била скоро у истом или у сличном стању као и остала мека ткива, а то пре свега би се односило на случајеве код којих је доминирао процес сапонификације тада би се могло очекивати да би ове убодне или резне ране на врату биле видљиве да би тада сигурно биле описане, фотографисане јер смо видели да су фотографисани и неки елементи који нису можда толико били битни за утврђивање узрока смрти, а са друге стране констатовали смо приликом прегледа да је предео врата ипак прилично детаљно разматран враћајући се на онај опис сраслих пршљенова на вратној кичми између другог и трећег. Такође напомињем да приликом обдукције на коштаним елементима који су у непосредној близини врата, а то су пре свега предња страна вратне кичме, затим то је доња вилица као и евентуално присутне грлне рскавице да на тим деловима, на тим коштаним елементима нису нађени знаци деловања или оштрице или шиљка механичког оруђа. Можда би требало и да се прочита, да прочитам у ствари део извештаја проф. др Вујадина Оташевића и то која је садржана у тачки 3 стручни рад, а под тачком Б, стање лешева и припадајућих елемената где професор Оташевић наводи следеће:

- «Тешко је наћи форензичара укључујући и чланове између народне екипа којима не би било одређено изненађење степен очуваности лешева након 5 година од покопа, како је то у конкретном случају. Мањи број лешева који је био покопан

површније био је непрепознатљиве форме и ткива, односно јако трулежно измењено. Већи број лешева је са тако очуваном сапонифицираном кожом да се може видети рана чак и препознати врста ране. На таквој кожи се јасно виде тетовирани цртежи и слова».

Према томе, на неки начин наш закључак је био да у свим наведеним случајевима ми нисмо нашли никакве елементе који би били део или објективног налаза или никакав елемент који би био видљив на прегледаним снимцима, а који би упутио на постојање убодних или резних рана на врату. Наравно, да сад могу да додам да то не искључује њихово евентуално постојање али очито само у оним случајевима где су мека ткива била толико измењена посмртно да је евентуално дошло и до брисања свих знакова претходног повређивања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Питања? Неко од оптужених? Атанасијевић?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Дobar дан. Да ли би нам вештак могао одговорити. На Грабову код једне ексхумиране особе обдуцент констатује следеће повреде, те убодне резне ране. Прва рана једна на грудном кошу са леве стране. Прво питање је да ли се на тој ексхумираној особи могло дат закључити да приликом придобијања такве наведене повреде је та особа била у следећем положају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, па не можемо тако, морате да кажете конкретно.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Доћићемо господине судија конкретно све до краја, али идем прво редом. Доћићемо до краја, знам ја шта Ви хоћете да кажете, само да прво ми одговори на ово питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је сад претпоставка, али кажите који је то ОВЧ број?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Рећићу на крају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ком крају?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Морам прво навести сва питања па ћу онда рећи на крају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта ако их не дозволимо?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па рекао сам да је ексхумиран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећете доћи до краја.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Довољно је да је он ексхумиран тамо на Грабову, та особа, зато ја постављам то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, шта је питање?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Питање је – Да ли се на тој ексхумираној особи могло дат закључити да приликом придобијања такве наведене повреде је та особа била у стојећем положају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се може, дакле, да ли се може на основу записника о обдукцији, на основу описа повреда да ли можете Ви као специјалиста судске медицине да кажете нешто о положају особе у моменту задобијања повреда?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Али ове повреде, једна на грудном кошу са леве стране?

ВЕШТАК др БРАНИСЛАВ БУДАКОВ: Приликом налажења неке повреде на грудном кошу са леве стране код особе која је повређена обдуцент никако не може опредељивати какав је примаран положај био те особе, односно у каквом се положају налазио у моменту задобијања те ране. Наравно, може се искључити уколико он лежи на том пределу тела који је повређен.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Значи, ни код једне повреде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разумели?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не, не, разумео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може се утврдити положај.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не може се значи утврдити положај уопште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Е, онда да скратим питања.

ВЕШТАК др БРАНИСЛАВ БУДАКОВ: Само на основу тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само на основу тога не може?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Интересује ме још само ово везано за ту, добро пошто нисам навео следеће ране. Прво да наведем следеће ране, извињавам се. Друга рана је била усправно положена, пробој мишића уз леву страну кичме захвата и ломи први и други део вратног пршљена, улази у леву задњу лобањску јаму, дубина канала је око 6,5 инча и трећа рана, убодна рана усправно положена смера од назад ка напред, од горе ка доле и од десно ка лево, пробија површине мишића на дубини од 2 инча.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је питање?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Е, сада то сам навео ране, то је код особе, сад ћу вам рећи, код ексхумиране особе 174. Е, сада интересује ме још ово само везано за те све наведене ране. Да ли би нам могли одговорити особа, починилац који наноси ту наведену рану, те наведене ране у ствари, да ли би могли доћи до закључка да је тај починилац то урадио левом или десном руком или је та особа била левак или дешњак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, разумели сте питање?

ВЕШТАК др БРАНИСЛАВ БУДАКОВ: Разумео сам питање. Не бих могао да одговорим на ово питање јер пуно зависи од тога у каквом су они међусобном положају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да ли би починилац могао нанети жртви све те наведене ране у ситуацији ако је жртва цело време била у лежећем положају, а да је починилац седео поред жртве будући да имамо опис тих убодних рана, прво грудни кош са леве стране, друга на задњој страни врата усправно положена уз леву страну кичме и трећа на задњој левој бочној страни врата, усправно положена смера од назад ка напред?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је сад питање које је везано за конкретне повреде и конкретно повређивање. То је који ОВЧ?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: 174.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 174? Да ли имате докторе?

ВЕШТАК др БРАНИСЛАВ БУДАКОВ: Имам овде онај претходни налаз.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не, интересује ме, разумете господине Будаков. Интересује ме да ли би он могао добити такве повреде, те све наведене повреде ако је у лежећем положају, значи ако је у лежећем положају, а сад починилац да му буде са леве или са десне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављена ситуација, дакле, претпостављена ситуација би била. Сачекајте Атанасијевићу. Претпостављена ситуација би била управо та да лежи а да починилац клечи поред њега и наноси му те повреде, како се мрдне тако га убоде?

ВЕШТАК др БРАНИСЛАВ БУДАКОВ: Па не могу да искључим такву могућност, али би у том тренутку, значи уколико под условом да лежи на леђима, тада би и тај у једном тренутку задња страна врата морала бити доступна на продору врха ножа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто има и са задње стране врата? Добро.

ВЕШТАК др БРАНИСЛАВ БУДАКОВ: А иначе ми смо то и коментарисали у првом налазу.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: На главном претресу дана 23.04.2008. године предочавам вештаку професору Будакову тврдње сведока сарадника број 2 који је приликом стрељања на Грабову који је рекао да је приликом стрељања на Грабову су ратни заробљеници били стрељани у неком лежећем положају потрбушке и да им је пуцано појединачном паљбом у потиљак и на моје питање, али претходно предочавам професору Будакову табелу број 2 Клиничког центра за судску медицину, допуна наредбе од 23.04.2004. године код истражног судије Алимпића, где се по обдукционим записницима улазно стрелна рана локализованих у потиљачном, у темељно потиљачном пределу главе су ране у 32 случајева, а обухваћа ексхумиране лешеве са ознакама од ОВЧ броја 4 до ОВЧ броја 196 уз напомену на тој табели број 2 да у тим наведеним случајевима поред локализованих стрелних рана главе постоје и стрелне ране на осталим деловима тела. На моје питање сведоку вештаку професору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је питање сад? Шта нам Ви сад читате? Шта је питање?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Само мало. Да ли у тих 32 случаја има ексхумираних лешева који су лишени живота испаливањем само једног метка у пределу потиљка, а ако таквих има у колико случајева? Професор Будаков одговара на питање и у контексту па каже «По тој допунској наредби локализовали смо повреде у потиљачном или у темељно потиљачном пределу главе који је обухваћао све бројеве обдукције али смо их нашли у 32 случаја, али смо напоменули да поред тих стрелних рана на глави постоје и стрелне ране на другим деловима тела». Оптужени Атанасијевић поставља даље питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Професоре дајте седните пошто хоће Атанасијевић да Вам прочита шта је било у априлу. Шта је питање господине Атанасијевићу? Питање?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ево сад ћу да завршим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чему оволики увод?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Готово, ево само мало, сад иде питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви морате своје да истерате, ево сад ћу и наставља да чита.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не, не, хоћу, ево сад постављам питање. А да ли у та 32 случаја да ли се могу одвојити неки лешеви где би се утврдило да су лешеви лишени живота са једним метком. Професор Будаков одговара «знате, сад не могу». Сад је питање. Није он онда могао одговорити проф. Будаков на то питање, да ли је у међувремену дошао до таквих неких сазнања па нека нам одговори на то питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је сад питање?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да ли међу та 32 леша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се могу одвојити од та 32, да ли се могу издвојити неки који су лишени живота само једним, јединим метком?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Тако је, то је питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта нам је рекао професор?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Онда је професор рекао да не може сада, а ја га сад питам да ли може сада да одговори на то питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би сте могли да одговорите сада на то питање?

ВЕШТАК др БРАНИСЛАВ БУДАКОВ: Не могу ни сада.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да ли сте дошли до неког сазнања у међувремену?

ВЕШТАК др БРАНИСЛАВ БУДАКОВ: Ја нисам разматрао случај по том питању имајући у виду да је суд наложио разматрање питања која сам данас поставио, одговоре на питања која сам данас презентовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да питате господине Атанасијевићу?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Е, па то би био уједно и мој предлог. Да се изда допунска наредба вештака проф. др Будакову да се од тих 32 лица која су обухваћена под заведеним ознакама од броја ОВЧ 4 до заведеног броја ОВЧ 196 издвоје ексхумирана лица, а која су преминула само од испаленог једног метка у пределу потиљачне или темељно потиљачног предела главе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је предлог. У реду. Даље, да ли има питања вештаку? Ако нема.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Нисам стигао да забележим само, па бих замолио само вештака, да не чекамо транскрипте после, само да понови ко су обдуценти за појединачне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Рекао је, али ја нисам стигао да запишем па само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Темилевска, те, наводио је.
ВЕШТАК др БРАНИСЛАВ БУДАКОВ: ОВЧ 15 – др Јорген Томсен, ОВЧ 91 – др
Ивона Изабела Милевски, ОВЧ 143 – др Николас Хардшон, претпостављам да се
тако чита и ОВЧ 188 – обдуцент је др Калвин Бант.
АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Хвала.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Даљих питања вештаку нема.

Вештак нема ништа више да изјави.

**Тражи награду трошкова за обављено вештачење по рачуну који
прилаже.**

ВЕШТАК др БРАНИСЛАВ БУДАКОВ: Доставићу рачун.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?
ВЕШТАК др БРАНИСЛАВ БУДАКОВ: Доставићу писмено.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У року од 3 дана. Хвала професоре можете ићи.

Позовите и доведите сведока Дукић Николу.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Председниче, ако дозволите?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, или имате неки предлог други?
АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја имам други предлог зато што се ради о
људима који су дошли из иностранства и сматрам да би било целисходно да њих
саслушате, да не губе, иначе губе дневнице, запослени су тамо и мислим да би то
било целисходно. Сведок Дукић нам је ту па ту.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прихватимо. Захваљујемо, немојте Дукића за сада, идемо
редом – Виленица Жарко. Судска стража чули сте ме, не Дукића него идемо
Виленица Жарко.

Сведок ЖАРКО ВИЛЕНИЦА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.
СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше име и презиме?
СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Виленица Жарко.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад и где сте рођени?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: 19.06.1969. године у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковару? Где живите?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: У Белгији, Vervier, Rue dela Filature 31.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је ова адреса коју имамо у спису. Име Вашег оца је?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Јован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јован? Само ми поновите које рекосте да сте годиште?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: 1969.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1969?

Сведок Виленица Жарко, упозорен, опоменут, заклет читањем законског текста заклетве за сведока, исказује?

Господине Виленица, салушаћемо Вас као сведока. Дужни сте да казујете истину, за давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питање чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гођењу. Дакле, на та питања нисте у обавези одговарати. Имате на пулту текст заклетве за сведока. Ја Вас молим да га прочитате наглас.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Господине Виленица, да ли Ви знате зашто сте овде?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате чему ово суђење, коме се суди и због чега се суди?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нам знате о томе рећи?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па знам, колико сам пратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите шта знате, коме судимо и зашто судимо?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да знам имена људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Знам и имена људи коме судите и колико сам, све сам информисан колико сам успео да пратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што им судимо?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: За злочин на Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За злочин на Овчари? Шта Ви знате о том злочину?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па о Овчари не, зато што нисам био на Овчари, али сам био у болници вуковарској и транспортован сам са свима осталима који су

касније отишли на овчару. Ја нисам, ја сам извучен из вуковарске касарне, значи спасио ме је пријатељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте нам о томе?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Хоћете ли од тренутка болнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да завршите у болници?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Од тренутка транспорта из болнице до вуковарске касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у току те јесени учествовали у ратним дејствима, да ли сте били припадник неке јединице – хрватске војске, Збора народне гарде, МУП-а Хрватске или на српској страни, уопште како сте дошли у ситуацију да се нађете у болници у те дане, кад је то било и шта се дешава с вама?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Е, у реду. Значи, у јесен, када је почело, ово време, негде 13, 14, 15. кад је почео заиста рат у Вуковару ја сам био у својој кући, у улици Симе Матавуља 9 у Вуковару. Мајка ми је ту била исто. Значи, почела су гранатирања, значи почео је прави рат у Вуковару, били смо ту у подруму код комшија. Онда смо се преместили у боље, значи боља склоништа где је било боље место. Ту кад кажете учешће, то сад ја ако ви у том периоду говорите ту територију су у том тренутку држали припадници хрватске војске, знате оно хрватске војске, сад кад неко носи пушку у цивилу је ли он војник или није, али углавном Хрвати су контролисали ту територију. Било је неких тако притисака, стража комшијских и тако пошто сам ја те људе знао, ту смо живели и тако, битног учешћа не и у једном периоду услед тог снажног гранатирања и свашта тих ратних дејстава ја сам доживео неку ствар од неке експлозије ту близу куће где смо били да сам једноставно па кажу изгубио разум, да ли је то био тренутак несвести и на такав начин завршио у болници, отишао сам у болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се то дешава?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: То се дешава, па ја мислим крајем септембра, мислим, верујте ми, мислим да се дешава. Тај период који сам ја провео дуг у болници, дуг од месец и по два, не знам тачно колико, углавном дуг период. Знао о по томе што у том периоду кад сам ја већ дошао било је онако нормалније време а у тренутку кад смо транспортовани из болнице то је био новембар, значи већ је било хладно. Пошто смо у болници буквално се из подрума није излазило. Ви нисте имали спољни свет, ви нисте имали ништа, нисте знали да ли је дан или ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте све то време, ако добро разумем, у болници?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да. Ви не знате је ли дан или ноћ у подруму, датуме и тако, то је поготово хаотично стање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су ваши тада родитељи, браћа, сестре ако имате? Кога имате од родбине и шта је са њима за то време?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Мајка ми је остала у том подруму где смо били, одакле су мене одвели, а браћа су ми били у другом крају града, то је већ припадало српским снагама, тај део града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико брата?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Два брата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је то крај града?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: То је Вутексов стадион Сајмиште, насеље изнад Вутексовог стадиона, значи Иве Андрића се зове насеље у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, добро. Дакле, шта се даље дешава? Ви сте све то време ту у болници, да ли неко долази, мајка, браћа да Вас евентуално посете, виде у болници?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не, јер то је знате како. Сваки излазак било где било би 90% смрти, мислим знате оно једноставно ако се дешавају такве борбе стравичне да се тутњи са свих страна, ја вам говорим из позиције из подрума да се тутњи са свих страна мислим оно без неке преке потребе смо били у подруму, изласка по храну или по нешто ризик је живота. Значи, апсурдно је а поготово што је тај део града до болнице удаљен неких 10-ак километара. Замислите ви 10-ак километара да требате прећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, наставите даље шта се дешава даље са вама?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: У тренутку када пада Вуковар, кад се то дешава да једноставно више краја рата, у принципу краја рата, ту нема борби, нема ништа, ја се затичем у вуковарској болници, бивам транспортован са свим људима који су се затекли ту, мушкарцима, бивам транспортован у вуковарску касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите нам мало детаљније како то изгледа да то Ви само рекосте онако бивам транспортован са осталим мушкарцима. Дакле, шта се дешава у болници, кад се дешава, да ли је ушла војска, да ли је вршен неки одабир, нека селекција људи у болници итд?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да вам кажем. Ја тога јутра нисам видео, ја лично, значи нисам видео у том крилу зграде, нисам видео униформисаних лица, значи ја лично. На излазу да. Значи, ја сам излазио, неко ми је рекао. Знате, то је једно хаотично стање, много је људи, да мушкарци иду на једну страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И која је то страна?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Како сад да вам објасним, то је с друге стране болнице, мислим да је то, сад да ли је то улаз, да ли је то улаз у хитну некадашњи, где су кола улазила у хитну, имате с друге стране улаз, углавном није главни улаз на који смо ми Вуковарци прије рата улазили у болницу, него с друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него с друге стране зграде?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, с друге стране зграде. Е, сад вам ја ту покушавам објаснити зато што сам ја био у трећој згради која је тунелом повезана једноставно која се звала, ја мислим да је то било дечије одељење пре рата и тако знате, две три зграде су у булници. Углавном није централни улаз на који смо ми улазили у нормалним неким временима у болницу, него с друге стране. На излазу је била војска која нас је претресала, значи претресала нас и уђите у аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су вам одузимане неке ствари?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, имао сам нешто динара, то ми је одузето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је то одузето?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали идентификациона документа типа лична карта, пасоша, здравствене књижице, војничке књижице?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Имао сам личну карту, мислим да ми није одузета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је вршен попис – име, презиме, година рођења, име оца?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа слично?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не, ништа, значи како смо излазили тако су ме претресли, ето тај детаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како изгледају ти војници?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Маскирне униформе, мислим да је овај што је мене претресао имао панцир на себи, панцир кошуљу и шлем, тако да. Значи, претрес, ето тај неки детаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где вас упућују ако вас негде упућују?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Аутобуси су паркирани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је аутобуса и где су паркирани?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па паркирани су крај оградe, а колико верујте не знам, значи одмах кад излазите из оградe, мислим да је то можда, не знам ја да вам кажем 50, 100 метара, сад колико је од тог улаза до аутобуса. Углавном пролазим, претрес и улазим у аутобус, смештам се у аутобус. Значи, војска је ту, значи у том реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како изгледају ти аутобуси или тај у који сте Ви ушли? Да ли је то војни или цивилни аутобус?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Цивилни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивилни? Какве боје, ако се сећате?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Беле боје, 90% је било код нас беле боје. Нешто специвично не сећам се сад да ли је, чија је форма можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је сати по вама?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Немојте ме питати, јер ја заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оријентационо овако? Не можете ни оријентационо?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не може. Знате зашто? Зато што вам кажем ако ви проводите у подруму па не знате да ли је дан или је ноћ, разумете, један дужи временски период, не знате да ли је дан. Ја сам се изненадио кад изашао да је хладно напољу, замислите изненадио сам се хладно је напољу и онда заиста ми је тешко. Да је то новембар где, значи овако може бити сиво, тмурно, дан је кратак, заиста не бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се даље дешава?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Одлазимо у вуковарску касарну, возе нас преко Сајмишта до вуковарске касарне и ту смо у аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се ту ишта дешава испред болнице код тих аутобуса, ишта посебно, успут и некаквих необичних активности?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ништа, ништа, апсолутно ништа. Значи, претрес, улазиш у аутобус, аутобуси иду, два војника су код возача напред, ЈНА два војника су бар код мене у аутобусу, за даље не знам. Два војника су испред код возача и идемо до вуковарске касарне, значи путем који је нама устаљен Вуковарцима, значи ништа, ја нисам ништа приметио. Долазимо у вуковарску касарну, ту су аутобуси предани, не знам у полукруг и тако, ја не бих знао одговорити, пет, шест, седам, осам, углавном било је такав аутобус. И ту се заустављамо. И сад ту је војске у касарни јако много. Значи, у шареним у СМБ униформама, у оним чојаним униформама, једно шаренило мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава даље?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: У том тренутку, па знате како, неко провоцира, неко неког познаје, неко овако, онако реагује. Са мном се дешава да у том тренутку долази мој пријатељ Милорад Пејић, долази Милорад Пејић и онако забезекнуто Жарко, шта како, ја му објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, улази у аутобус?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не, не, то се све дешава, два војника стоје и апсолутно нико не може да уђе у аутобус. Значи, не дају прилаз ником аутобусима, значи аутобуси, врата су затворена и они су на предњој страни, значи код возача наслоњени. Мој пријатељ Милорад Пејић долази онако изненађен, узбуђен, Жарко, како шта, ја му објасним о чему се ради, где сам, шта сам, како сам и он мени каже ма то је онако у оном смислу, ја ћу сад, зашто си ту, мораш да изађеш, идеш са мном и тако и сад он ту доживљава непријатности од других људи због тог свог односа и седи и обраћа се исто Ковачићу који је седео крај мене, Дамир Ковачић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дамир Ковачић седи поред вас?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, ја сам седео до прозора, а Дамир до мене тако да је он, пошто су они били комшије и тако, познавали су се и били су пријатељи прије. Обраћа се нама, не знам шта вас интересује, рецимо од детаља у аутобус није нико могао прићи зато што у тренутку ја сам га замолио јер тамо није било, пошто сам страствени пушач, није било цигарета у том граду и тако, замолио сам га за цигарету пошто сам видео да пуши. Он је покушао да уђе у аутобус, војник му није дао и онда му је рекао дај ти му односи човече, пријатељ ми је, нисам ја ту да му ништа лоше учиним, ти му донеси цигарете мени и Колету тако да нам је он донео цигарете и он је отишао, рекао ми је да иде с неким да разговара, да ја изађем из аутобуса, да идем код своје браће на Сајмиште, каже да ће да ме одвезе у првом тренутку пошто ми нису знали ни где, ни шта, ни како, углавном каже ја ћу тебе, идемо негде безбедно као, идем са неким да разговарам. Значи, у том тренутку једноставно ја сам то гледао један хаос, значи нисам знао с ким да

разговара, јер једноставно нисам имао уопште представу, слику кога да се пита и ко ће одлучити. Знате, ја немам представу ко је, од тог шаренила из екипе војске с ким би сад он могао разговарати. Он је отишао. После извесног времена, пола сата, сат, сат и пол, он је дошао, рекао је да је с неким разговарао официром, тако чини ми се и извео ме је из аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дошао сам или је дошао с неким?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Како мислите с неким?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је сам дошао или је дошао с тим неким ифициром?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па ја не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тако што видели?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не сећам се да је дошао с официром. Знате зашто то говорим? Зато што око аутобуса стоји, не знам 50, 100, 70 људи, око аутобуса и они сад сви гледају у те аутобусе. Е, сад, ако он прилази, ја њега видим са 20-ак метара како прилази мом аутобусу Милорада, значи ја немам појма с ким је он кад је ту огромна група људи око тих аутобуса, ја вам не могу сад прецизно рећи. Долази по мене, разговара са војницима на улазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, он разговара са војницима?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, са војницима на улазу и, пазите, ја сам у задњем делу аутобуса, кад кажете он разговара, ја сам у задњем делу аутобуса, разумете шта вам хоћу рећи. Значи, ја немам осим војника који је окренут, значи возач је ту, војник је окренут према нама, значи није окренут према шофершајбни аутобуса и ја не могу да видим испред, значи на улазним вратима, али је битно да ја излазим из аутобуса, он ме води у једно ауто и каже да ме вози у Негославце код свог шуре, шогора, да ме вози, да ће тамо бити безбедно. Ја сам рекао да ме вози код браће. Каже он немој, дај, пусти сад, тамо ћу те одвести, неће бити никаквих проблема. Успут стајемо у неку кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате неку представу, односно да ли знате где су ваша браћа тада?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па само претпоставку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то Сајмиште у односу на ову касарну?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Знате како претпостављам, коју претпоставку? Зато што знам да у том делу града је под територијом српске војске, тај део града, значи претпостављао сам да су ту негде да ли као цивили, да ли га мобилисани, али претпоставља се да су ту, јер ту ми је братова кућа, он је ту живео један брат Милан, он је ту живео, ја сам то тако претпоставио. Међутим, Милорад каже да по моју безбедност, пошто је Вуковар у хаосу, у граду је хаос, а самим тим док је он покушавао то да уради, један му је пришао и рекао па је ли си ти брата дао да спашаваш усташе сад, је си ли за то брата дао, тако да он је проценио да је безбедније, он је осећао то због других људи, можда самог притиска на њега који је већ био у том тренутку, притисак на њега да је безбедније да одемо у Негославце

код његовог тог шурака горе. Излазимо, ја сам био у некој тренерка, пицами тако и онеме болничком, знате бордо боја онај мантил.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мантил?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Баде-мантил, болнички баш, не бели него за пацијенте и он је рекао па дај не могу тако, стали смо у неку кућу да се пресвучем, узмем неке фармерке, нешто ципеле и тако и отишли смо у Негославце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлазите чиме? Како одлазите?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то ауто?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, вас двојица само или?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Још један човек је био, њега не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још је неко био?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Још један је био, њега не знам, њега заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је са Ковачићем, он остаје у аутобусу?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ковачић остаје у аутобусу, значи Милорад је баш оно за мене се страшно заложиио а за Колета онако што му је могао учинити, учинио, значи цигарета, овако, онако и Коле остаје, Ковачић, како хоћете. Ја сам га знао као Колета. Осаје у аутобусу, ми одлазимо, долазимо у село Негославце код Вуковара, код тог његовог шуре, шогора и ја остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он тада ожењен?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете код његовог шогора?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Пошто два месеца пред рата није био ожењен, он је вероватно се у том периоду се забављао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта вам је рекао ко је то, ко су ти људи да вас води, то вас питам?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, он је мени рекао да је то од Љубице моје девојке, у том тренутку му је била девојка, да су то њен отац, њен брат и да он сматра ради моје и самим тим његове безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је најбоље да вас смести?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да је најбоље па да видимо шта ћемо после, е тако је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зову ти људи?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Драженко Ђокић, Љубица, у том периоду је вероватно била Ђокић, није била Пејић, отац Богдан. Код њих смо дошли. Знате како, због тешке ситуације јер ипак сам ја долазио из болнице у село Негославци, ја сам остао у ауто. Значи, кад смо зауставили ауто пред њихову кућу ја сам остао

чекати, рекао ми је чекај мало у ауту да ја разговарам. Дошао је са Драженком испред, значи братом од своје жене, шуром или шогором, како хоћете, разговарао и да пита једноставно јер то је била непријатна ситуација. Знате, ви сад спашавате некога, има огорчених људи, разговарао је и рекао ми, ја верујем, то је оно како ја ти могу помоћи, ја верујем да ће бити то у реду, али да питам. Питао је, они су се сложили, ја сам ушао код њих у кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сад имате неку представу које је то доба дана?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: После подне сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? После подне?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, после подне сигурно, јер ако смо остали у вуковарској касарни можда сат, два не знам колико је, не знам који је то период, колико смо ми били. Сат нисам имао а стање је било хаотично тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још дан?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, још је дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се даље дешава?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ја остајем, у том путу, значи којих има 10, 8 километара ми разговарамо како Жарко, шта се дешава, шта се овде дешава, ја сазнајем да му је брат погинуо. Знате, значи два пријатеља која се после тога срећу, једноставно у туме тече разговор како сам ја, шта, како и ја му говорим ево мене си спасио пробај, види за Колета нешто, види ако икако можеш за Колета, био је рањен, страшно ми је помагао у болници, он је био припадник Збора народне гарде и ја сам био неутралац и онда у том периоду неко такав коректан његов однос сад на оној другој страни, његов коректан однос је мени много значио, знате, значи на оној другој страни, значи једног припадника Збора народне гарде рањеног, значи његова реч је мени много значила и био је изузетно коректан. Ја сам замолио, а и знамо се, значи од прије ако је у могућности да помогне Колету. Сад ја не знам како, шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остаје ми нејасно, био је коректан према вама као припадник те друге стране? Ви сте у болници малтене месец и по дана па сад ми остаје нејасно кад и где је он то био коректан према вама, овај Ковачић?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, па ево ја ћу вам рећи једну баналну ствар пошто сам страствени пушач, е сад ти људи који су били напољу, ратовали у том периоду, значи он је могао на неки начин да дође до цигарета. Говоримо сад један ситан баналан пример да би вам створио представу тог хаотичног стања. Значи ако је вама неко у том тренутку и то чак дао вама је то много значило, а онда због мог српско-хрватског порекла ја сам тамо имао непријатности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У болници?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Знате како? Неко неком погине, онда те зна, познаје, био сам навијач Звезде страствени прије, значи ми се знамо, ми се у граду

знамо и то се увек повезивало или са овим или са оним, није то. Осим те хаотичне и страшне ситуације која се дешавала у вуковарској болници, нисам ја имао неких озбиљних, знате да ме је неко тукао, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кад је Ковачић?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Једноставно сам се осећао сигурније уз њега у болници и он је то свесрдно.,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он све време био с вама у болници?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не, не, он је дошао рањен неких. Није прошло много времена од изласка нашег из болнице, дошао рањен. Рекао ми је да је рањен у плућа или ту негде чини ми се да је био рањен и тако се задесио у болници. Да ли могу да наставим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да наставите.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Рекао сам да сам ушао у кућу. Само бих се вратио на дешавање једноставно од касарне до Негославаца. Ја сам га молио да оде по Колета и тада кад је ушао у кућу код свога таста Богдана и ког свог шуре, ја сам га замолио можеш ли шта учинити? Каже он, па не знам ни где су ни шта су. Па ако моћеш, можеш а сад он је рекао покушаћу, идем, видећу и они су отишли. Он је отишао. Значи, дан је био, он је отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлази сам он или?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не, не тај и овај човек што је био у ауту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај што је био са вама?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, тај. Ја сам ушао у кућу, разговори са Драженком Ђокићем су били у смислу како је било, први пут сам чуо и радио с друге стране, значи на неки акумулатор информације, ако могу рећи нека ситна запажања која су мени остала јер било је стравично и за храну у болници да ми је понуђена нека кобасица и тако, цигарета узео бих од свега што је мени за то време недостајало и хране и цигарета. Време проводили смо у том разговору шта, како, где, знате уобичајена питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким сте ви ту у кући?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Највише са Драженком Ђокићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Драженком?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Пошто отац је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту његов отац?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубица?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али највише времена проводите?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, да са Драженком и године и то. Сад они ту улазе, пролазе, излазе, кухају и шта ја знам, струје нема тако да има нека петролејска нека лампа и тако већ касније јер то је новембар месеца. Враћа се Милорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се враћа?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Шта мислите временски или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пробајте нас некако оријентисати, после колико времена се врати или колико?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: За два сата рецимо, рецимо ето да узем период тај два сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ноћ, то сад кад се вратио да ли је ноћ?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Петролејска лампа гори, ја мислим да је, понављам мислим да је ноћ, јер у новембру месецу ако немате струје, значи ако сте у било којој просторији петролејска лампа ће вам почети горети од после подне већ, ако мрак пада већ у 4, 5, ја не знам у колико у том периоду мрак пада. Значи, лампа ће да гори. Враћа се Милорад, значи моје прво питање зато што сам га послао у принципу, замолио, не послао, нисам ја у позицији да никог шаљем, него замолио да за Колета види. Нисам могао ништа да урадим, био је љут, онако љут, страх, очај, не знам шта бих рекао јер она реченица га је погодила у касарни кад му је онај рекао зар ти сад спашаваш, знате. И ту проводимо вече опет у нашим пријатељским разговорима шта, како, како сам ја провео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту кад се он вратио? Јесу ли исто остали укућани ту, Драженко, Љубица, отац?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да. Кажем вам Драженко је ту чешће с нама зато што једноставно генерацијски кажем нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему причате?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па кажем вам, причамо о томе сад како сам ја провео то све своје време, шта ми се издешавало, он ми прича шта се њему издешавало, прича ми о смрти Бимбе свога брата и тако једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли прича шта је било са Ковачићем, ишта, икаквих детаља да ли прича или само каже није могао ништа да уради?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Једноставно има разочарење или ја бих то превео такав осећај једноставно разочарења, у шта, у кога, морате само да знате да ја у том тренутку читав свој свет мењам. Сад долазите с једне стране на другу страну, у страху, у паници једноставно. У том периоду док сам га чекао ја сам стварно преживљавао за њега, за њега а онда за себе. Замислите ако неко то што је он учинио, ако неко му то што кажем, узме за зло, ја сам само њега жељно ишчекивао да он дође, јер ако он стигне као нека безбедност, као неки гарант и ако се њему ништа не деси, значи ако нико, не знам како бих то формулисао, не напад, а ако нико њему неко зло не учини што је мени учини добро, после те реченице кад му је тај човек рекао, већ онда сам ја безбеднији. Ако он стигне онда сам ја безбеднији, ако не дај боже се њему нешто деси, тако да ја у том периоду преокупација мишљења ми је била то, само да ми се он дође, да ми се он врати, да имам ту неку сигурност, безбедност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се даље дешава са вама, колико сте остали ту у Негославцима?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ту ноћ сам остао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ту ноћ?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Само ту ноћ, ујутру сам исто се довезао с њима код брата у кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратили се назад у Вуковар?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Иве Андрића да, ту затичем своја два брата и проводим ту неких 10, 15 дана, не знам колико времена, да би регулисао свој статус, значи у граду, сви су мобилисани, одлазим тамо негде у ТО да се пријавим, да испричам где сам, шта сам, ко сам, како сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте отишли?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: То је било на Велепромету у једној канцеларији, испричао је ово што сам сада вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога, да ли знате код кога сте били?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не знам, ја мислим да су то ЈНА пошто видим чиновне, официри, мислим да је био у питању водник прве класе, тако нешто са звездицама у пратњи свога брата Мирка Виленице нас двојица одлазимо у пратњи мога брата, одлазим и у ту канцеларију брат је био ту где је он са мном разговарао, испричао сам му оно што сам вама испричао, значи где сам био, шта сам био, тамо, овамо, и он ми је ставио неки радни вод после, поправљање кровова и шта ја знам шта је требало у Вуковару. Ту проводим време док је то трајало, те активности док су трајале, значи град је срушен, никаква војска, ништа тако неки радни вод, нешто тако. Спавам код брата наравно, то се преко дана, кажем вам новембар кад падне мрак, 3, 4 сата, значи преко дана радимо, треба да се јавим у 9 сати рецимо, па идемо негде неке кровове, црепове постављати, стављати и онда кад дође оно пред мрак идем код свог брата, спавамо нас тројица ту, ја и моја два брата и то траје до периода 1992. године и онда одлазим у Босну и више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте отишли у Босну?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1992. где?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: У Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Бијељину?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да. Одлази ми један пријатељ, пошто сам ја угоститељ по струци, конобар, тамо је имао ресторан и одлазим тамо код њега да радим јер у Вуковару немате шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте тамо остали?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Тамо сам остао 4, 5 година до одласка у Белгију, тамо сам упознао жену, онда после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте у контактима са Пејићем и даље?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово док сте били у Вуковару?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, да у Вуковару да, у Бијељини кад сам био да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте често били заједно, ајде ви сте радили овамо у радном воду, шта је он радио?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ја верујте не знам. Ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он био у Негославцима?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па вероватно више код своје девојке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него по вашем најбољем сећању?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ја претпостављам код своје девојке, значи није то сад нешто после у неком периоду кад је већ нормализиран живот «нормализиран», можда је то фебруар, март, јануар 1992. године, ту се виђамо, ајде рецимо једном недељно, једном у 15 дана, не знам шта да вам кажем, онда када су кренули можда, не знам да ли је то био март, април, кад су кренули чак и први локали да се отварају, онда смо се чешће и дружили и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је причао касније шта је било са Ковачићем?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ја сам то једноставно некако наслућивао и то је између нас двојице онако била тема која није се о тим стврима разговарало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам вас да ли сте вас двојица разговарали, да ли вам је он рекао шта је било с Ковачићем?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сазнали шта је било са Ковачићем?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ја сам сазнао са свима и са Ковачићем. Значи, у тренутку ако га он није довео код мене, а сазнао сам шта је са осталима било, значи нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте сазнали шта је било са осталим?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па неких можда 10-ак, 15 дана након тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога ако се сећате и шта сте чули?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ту су код брата, ту испред у насељу да су побијени људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било приче ко их је побио?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: А не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то урадио?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ма не. Ма не, замислите да би неко то рекао. Пазите, у тој ситуацији, ја пошто нисам био ту, као припадник српске војске, замислите ви да би неко са мном водио тај разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ваша браћа су, ако сам добро схватио били у некој српској војсци? Је ли тако, ваша браћа?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда сад преко њих, Ви сте ту с њима?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, ја вам говорим сад ту у насељу преко њих да се то десило, значи неко ко би с њима разговарао, наравно да са мном не би о томе него ко би с њима разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то вас питам да ли сте, ако јесте од кога и шта сте чули и посебно наравно да ли сте икад од Пејића чули шта је било са Ковачићем?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Од Пејића шта је било са Ковачићем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Мислим да је убијен. Не, осим да је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли вам је он рекао шта је било са њим и тако даље, да вам он исприча неку причу детаљније а не само оно нисам успео, него ишта детаљније, ближе, то је ваш пријатељ, познаник, па сад мало је и време прошло, мало су се смириле неке страсти па у том смислу?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Само ми реците у ком периоду? Значи, што кажете кад су се смириле страсти и то кад је био код мене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Икад до данас?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Он је био код мене и у Белгији, значи у посети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето и у Белгији, то вас питам?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да. Ја сам вас разумео да ми тражите да кажем у том периоду у Вуковару. Наравно то је табу тема, него кад је то већ све се смирило, кад је прошло, он је рекао колико је он могао да учини, да су га тукли, да је он га спасио батина, значи спашавао га је у тим хангарима батина и то је оно врх шта је он могао да учини, да га спаси батина. Није ми наравно рекао ни ко га је убио, ни зашто, ни шта, ни како, али је рекао да га је спашавао батина. Тога се сећам да је рекао да су га тукли некаквих, љутито у том периоду. Кажем вам 5, 6 година, а можда чак и у Бијељини и у Белгији смо ми о томе разговарали, можда чак кад је долазио у посету код мене у Бијељину да ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нас занима ако вам је испричао шта вам је испричао?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, испричао је у једном тренутку каже ушао сам, неки су га тукли, ма ја сам их као оно отерао, ово, оно, дошао сам у ситуацију да се малтене тучем за њих и опет му је ваљда дао цигарету и у том тренутку је рекао било ми га је жао јер је био рањен изгледа у плућа, јако је тешко дисао. Ја знам да је у болници имао онај за извлачење крви из плућа што доктори стављају, катетар, је ли тако, како ли се зове. Значи, ону пумпицу где испумпава, знам да је рањен био у плућа. То ми је у случају Колета после толико времена то ми је испричао. Значи, вероватно и у Бијељини, у Белгији и неколико пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекосте да сте 1992. године отишли у Бијељину, потом сте били тамо неких 4, 5 година и кад сте отишли у Белгију?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: 1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1999. године? Да ли Ви знате да се налазите на списку људи који се воде као нестали?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из вуковарске болнице, дакле и налази се име Виленица Жарко, 1969. годиште. Да ли сте имали икад прилике да се упознате са том чињеницом или вам је ово сад ново што вам ја говорим?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Јесам, али то је већ у контакту мене сестра тражила која живи у Пули, тражила је преко међународних организација, како је сад већ то функционисало не знам у том периоду и ја сам неких 1997. године чак обавио, и мајка ми је била тамо, обавио сампрви разговор управо из Београда преко неких радио аматера, преко не знам кога, мислим да је у питању или 1995, 1996. година кад сам ја први пут преко неких радио аматера успоставио, први пут сам разговарао значи после 5 година или 4, колико је то већ прошло, са мајком, а после тога мислим да је 1996. ту су већ телефони, пошто ми је први разговор мој са сестром од 1991. био кад ме је назвала у Бијељину на телефон, значи већ је тад вероватно успостављене неке телефонске линије биле и онда ме обавестила да ме траже, да ме овако. Имамо рођакињу у Београду, моја сестра, ја не знам како је успела да добије, ваљда су људи из Вуковара почели у Мађарској да се виђају, значи и Хрвати и Срби, добија је информацију да сам ја отишао негде да радим у Босну, да ово и оно и замолила је нашу рођакињу која живи овде у Београду да она пође наравно ту је њој ближе и лакше, да пође да ме тражи. Она је била тамо да ме тражи и није успела. Могу вам рећи детаљ кад се нешто неће неће. Ја сам знао особу која је радила на тражењу несталих лица. Био сам код ње у кући и моја рођакиња долази, она тог тренутка није радила, значи отишла је на паузу, замислите. Особу која је радила, Гордана која је радила на тим списковима, замислите да је рекла моје име а она се једноставно у Бијељини дружила с нама, долазили су она и њен муж у ресторан, значи знали су ме, кад се неће неће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од којих власти сте добили пасош да одете у Белгију?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пасош од којих власти сте добили да бисте отишли у Белгију?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Нисам добио ниједан пасош и ако могу да. Нисам добио пасош, ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате одговорити на питања чијим одговором би себе изложили и тако даље, да не понављамо сад. У једном моменту Ви рекосте да сте српско-хрватског порекла, па ми остаде то нејасно?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Отац ми је Србин, а мајка ми је Хрватица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А дакле то је тако и браћа су овамо били на Сајмишту? Колико је од касарне далеко та кућа вашег брата? Колико је то далеко и да ли је то на путу за Негославце кад би се од касарне ишло у Негославце?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Објаснићу вам. Значи, кад би рекли директно на самом путу не, али крај пута можда је то насеље. Знате како, ако идете са тог пута за Негославце, значи куће су овако и онда иде слово «L» то насеље знате, значи са главног пута скрећете. Ако би са тог главног пута где постоје куће, где постоје

куће значи на главном путу, у то слова «L» ако можете себи створити слику, прошли кроз двориште неке баште, долазите код мог брата у насеље. Значи, улица, цеста нема, значи директно није повезано али рецимо можете да дођете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пејић нам је рекао кад је износио своју одбрану у јуну месецу да вас је прво повео до куће вашег брата, па тамо није било никога и онда сте продужили за Негославце?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па ја сам вам то и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви сте рекли да вас је повео до неке куће где сте обукли фармерице, али он каже да вас је повео до куће вашег брата, тамо није било никога и онда сте продужили за Негославце?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, ја сам вама рекао на почетку да је моје, ја сам желео да идем код брата, можда сам само превидео да смо дошли до куће. Ја сам рекао да је за моју безбедност најбезбедније код мог брата, а њему он је схваћао да је најбезбедније да идемо у Негославце. Схватате, то су наша два различита мишљења. Значи, мени је безбедније, логичније да идем код мог брата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ово је проблем? Јесте ли отишли до куће вашег брата или не?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ипак јесте?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да и онда смо ишли у кућу да се обучемо. Ја сам вам на почетку тога говора рекао да сам ја сматрао да је мени безбедније да идем код мога брата и пошто је то отпало, вероватно ја нисам рекао, јер ипак је било његова реч. Знате, он зна ситуацију ја не знам и он је тај који сматра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај с којим је био са њим кад сте отишли за Негославце, рекосте да је са њим и отишао назад, кад је он кренуо на вашу молбу да проба да помогне Ковачићу. Ви не знате о коме се ради?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се тај човек и вратио након два сата, да ли се и вратио са њим назад?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па није у кућу ушао да сам га ја видео, није у кућу ушао да сам га ја видео да је у кућу ушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате против кога се све овде води поступак?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте прилику да се упознате са именима окривљених?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Вујовић Мирољуб?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вујовић Мирољуб? Од кад га знате?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Од својих тинејџерских година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, од пре рата га знате?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, знамо се из града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате о каквим његовим активностима за време тих ратних дешавања, те јесени у Вуковару?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не, те јесени не. Ја сам био у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте тамо где сте били, па вас питам да ли сте евентуално чули, имате неких сазнања о томе шта ради Вујовић у Вуковару, ако је у Вуковару?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па имам сазнања ту да је у војсци као и многи други, да ли је мобилисан, да ли на овај начин, да ли на онај начин, значи верујте ја немам на другој страни ту информацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли сте имали сазнања те врсте тада док сте били у болници или не? Претпостављам да нисте, али?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви реците ако је нешто?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујановић Станко?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, знам Станка исто из виђења, из града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто пре рата?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да. Ја сам радио у једном локалу где је Станко чак и свраћао на пиће и тако. Не знамо се лично него знам као човека, из града га знам, Вуковар није велики град да се ми не бисмо познавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте о њиховим активностима или рекосте бар за Мирољуба чули касније, после, питам шта сте чули?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па да је био у ТО ваљда после да је био у ТО, ваљда шеф, командир чега шта ја знам. Он ваљда или не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули шта за Станка шта је било са њим?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па исто ту да су он и Мирољуб ту ваљда војни одсек, шта ја знам како се то звало у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Сирета Дамир?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Име ми је познато али лика се не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име вам је познато?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам што говори надимак «Сићо»?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли знате ту особу Сићо?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па исто из града, из виђења. Ми смо приближна генерација, ја сам 1969., Мирољуб ја мислим да је старији, Станко је доста мислим доста старији, рецимо Милорад је моје годиште, Коле је моје годиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тог Сићу знате од пре рата?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Од пре рата да исто из града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао човек?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па оно коврцаву косу увек је имао, нижи од мене.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дужа, краћа?
СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Дужа, овако до рамена.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брада, бркови?
СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ја се не сећам, мислим да не. Ја вам говорим у периоду неки мог тинејџерских 16, 17 година.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро то из периода кад знате човека?
СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тог Сићу знате од после рата?
СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Виђао сам га после, рецимо фебруар, март, април, виђао сам га по граду, али не знам буквално човека.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то вас све питам због тога да видимо да ли је то евентуално та особа која је била са Пејићем тај дан кад су вас одвезли за Негославце?
СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ја мислим да не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вас питам? То није тај? Да ли знате ко је Златар Вујо?
СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Мислим да да, мислим да да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нам знате рећи о Златар Вуји, да видимо да ли заиста знате човека или не?
СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Само да је Вуковарац, верујте ми, да је негде Зелена, Радничка, у том делу града где живи ако ту живи. Значи само оно једностанво по.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли тог човека знали од пре рата?
СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек касније ишта за њега, шта нам знате рећи, како бисте га описали, како је човек изгледао тада?
СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ја вам понављам ако је то тај човек, да је рецимо мало нижи од мене, крупнији, значи једног средњег раста само доста крупнији од мене. Ако је то тај човек кога сам ја рецимо по тим кад су почели локали да раде, да су почели локали да раде по граду тако ето да сам га видео.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда тако из локала?
СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, тако ако је то тај човек.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишта посебно везано за њега?
СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ништа посебно, мислим нисам га знао пре рата ниси сам имао с човеком.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него тада из тог времена, из тог периода?
СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не. Кажем, можда из тих локала првих кад су почели рат у Вуковару онда су сви ту знате како, тако ето, ако је у принципу то тај човек за кога ја мислим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања? Пуномоћници? Браниоци? Оптужени? Колега Штрбац?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Чуо сам, ово је сад чињеница да се налази на списку несталих из болнице и испричао је о некој Гордани која је знала да је он на списку несталих.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Хоћете мало гласније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало гласније колега Штрбац.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Интересује ме нека појасни само ово где се десило ово са Горданом коју је спомињао и тражењем, да ли је то било у Бијељини или у Вуковару или негде другде и када? Кад је то било?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, господине Штрбац, по природи Вашег посла ја знам да Вас то интересује. То се десило у Бијељини. Па ја не знам, можда је то 1995, 1996.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: 1995. или 1996?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, мислим да је 1996.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: За кога је та Гордана радила?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Мислим да је у питању МКЦК – Међународни комитет црвеног крста.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Добро, хвала.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Господине Штрбац, то је било у саставу домаћег Црвеног крста, а спискови што Ви знате су вероватно од МКЦК, а она је ту радила. Да ли је сад припадало локалном па су они то преузимали те спискове пошто су били са свих страна или је она директно радила за МКЦК не зато што су у истој згради, Ви то вероватно знате, у Бијељини, у истој згради је био и локални Црвени крст и вероватно су сарађивали у том тренутку са МКЦК.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А реците ми знали сте сво време да сте на списку несталих, јесте ли се икад јавили служби тражења Републике Хрватске која вас је и ставила на ту листу?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ја сам вама рекао да нисам све време знао. Господину судији сам рекао да нисам све време знао, значи 1995, 1996.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али након што сте сазнали?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не, нисам из простог разлога зато што сам ја из Београда преко радио аматера кад сам рекао 1995. 1996. чуо сам се са својом мајком, после тога ме је сестра назвала, као што сам рекао у Бијељину, значи мени је то више било небитно да ја идем негде се пријављивати, па једноставно ја сам се чуо са мајком, сестром, жив сам, здрав сам и они су то сазнали и сад како ће они то водити њихове спискове, то није мој посао.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А кад је био контакт, тај први телефонски са сестром, рекли сте али мени је промакло?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ја мислим господине Штрбац 1996, 1997, мислим да је у питању 1996, 1997. или 1995. Углавном телефонски разговор је био Пула-Бијељина.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А мајка рекосте, је ли остала у Вуковару или је отишла даље Вуковара у новембру кад се десило?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: У тренутку ратних дејстава?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Да, ово кад сте Ви отишли у болницу шта је било с мајком?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Мајка је остала у подруму и онда је са цивилима отишла у правцу Хрватске.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: И где данас живи ако је жива?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Није жива нажалост.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А сестра у Пули?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, сестра живи у Пули.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Добро, хвала. Да ли сте, Ви сте причали кад сте изашли из болнице да се ништа чудно није дешавало, да Ви нисте имали бар непријатности, да ли је било неких убистава на дворишту болнице кад сте изашли из болнице или јесте ли чули бар о неким проблемима такве природе?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ја лично нисам видео а период да би чуо, ја не знам колики је период био тренутка претресања, изласка из болнице до уласка у аутобуса мислим да то није био неки дуг период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао сам овако. Имате сазнања.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Био је неки дуг период тако да ја лично нисам видео и мене лично нити сам видео у својој близини да је неко тучен, да је неко физички малтретиран осим тог претреса и кажем вам што ми је тај господин одузео новац ништа нисам ја приметио никаквог насилног понашања у том тренутку.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Да ли познајете човека по имену Милана Ланчужанина, зв. «Камени»?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да из локала где сам радио у Вуковару, неколико пута је долазио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након рата? Пре рата?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не, не, пре рата. Знам га из локала у који је долазио у ресторан само толико верујте после толико година не бих га препознао кад бих га видео.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Вратимо се и на онај случај и на ону ситуацију кад сте били у касарни кад сте дошли у аутобус, рекли сте да сте ту остали дуже време док је овај ваш пријатељ отишао бар пола сата, мислим да сте спомињали и дуже време и да сте видели око аутобуса пуно људи. Да ли сте међу њима видели и Каменог којег сте од прије рата познавали?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не. Знате зашто вам говорим не. Рекао сам да ја сад у овом тренутку не могу у својој глави да створим лик тог човека, зато што ја Каменог стварно сам знао можда два, три пута или не знам колико пута је свраћао у ресторан где сам ја радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујовића, Вујановића? Само настављам се на питање колега Штрпца. Да ли сте њих видели тада у касарни око аутобуса где је 100, 150 људи, Ви рекосте разних униформи?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, да, Станко ме је чак загрлио кад сам излазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте излазили из аутобуса?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, кад сам излазио из аутобуса два аута јер неко му је вероватно објаснио. Станко мене лично не познаје нити ја њега, ми се лично никад нисмо упознали али му је вероватно неко објаснио ситуацију и оно скроз коректно загрлио ме човек и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао Станко тада тај дан?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Имао је браду, црну косу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брада, црна коса кажете?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Мислим да је брада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дуга, краћа?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Мислим да је он пре рата имао браду, чини ми се, верујте ми. Знам да је таксиста оно једини мислим да је био у Вуковару, мислим да је, мислим да је пре рата имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујовић?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Свраћао сам и у локал после рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујовић?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Вујовић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Вујовића видели тада?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Мислим да не, њега се не сећам Мирољуба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Овог човека рекосте да сте видели тек после рата. Да ли знате ко је Маџарац Предраг?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Хусник Ивица тада или Атанасијевић Иван касније?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звани «Ико»?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ико?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ико?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: То ми је познато. Ико?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ико, да?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Мислим да ми је познато ако је то тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нам знате рећи о њему?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да га знам од пре рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то, та особа коју Ви везујете за тај надимак Ико, занима нас шта нам знате рећи о тој особи, ко је, шта је, шта је радио, шта је по занимању?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не. Ја мислим да је неких 10-ак година старији од мене, мислим неких 10-ак година старији од мене, опет враћам се, кажем ја сам 1969., неких 17 година знам се с неким мојим комшијом који су старији момци, су се дружили и знам га онако мало градског боема, ето ако би рекао колико га познајем пре рата, после рата га нисам виђао ни у тренутку рата га нисам виђао, значи не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Милојевић Предраг?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не. Мени је тешко кад видим, мени кажете име као за Ику ако је то тај, ако ми кажете надимак или кад би видео човека вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Љубоја Марко?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубоја Марко?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је особа под надимком «Кинез»?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Маре?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Дукић Никола зв. «Гица»?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, њега знам он је моје 1969. годиште, чак смо у једном периоду ја мислим у школу ишли, фудбал играли и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега видели тада тамо?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: У касарни не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у касарни?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: У касарни не, у касарни га нисам видео. Кажем, то је огромна група људи било, то је било више аутобуса, не знам 5, 6, 7, тако да нису сви баш стајали код мог аутобуса, сви стајали код мог аутобуса, углавном нисам Гицу видео, а знам га из града, моја генерација, знамо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И касније сте га сретали?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, да у граду, знамо се, баш лично се познајемо, са Гицом лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били у ситуацији са Пејићем, са Гицом?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Пејићем, са Гицом да ли сте били у ситуацији да касније после рата кад су кренули локали, кад су се неки локали отворили, да седите заједно вас тројица?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пејић, Ви, Гица?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не. Ја знам из Милорадових прича, он је имао неки револт на те саборце свог брата. Он је у тим нашим разговорима у Вуковару чак и задњи пут кад је био код мене у Белгији кад смо се видели он је имао револт ваљда, ја не знам појединости око те приче, али знам да је био револтиран на те

саборце. Е, сад да ли је то истинито, да ли није, да ли је он оправдано револтиран или није ја то не знам, али знам да је био револтиран на те људе, његове саборце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Колега Штреба извињавам се.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Ја бих још само од једнога, овде је више питања. Да ли је одлазио на Овчару прије овог догађаја или послије?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били у ситуацији дакле, било пре рата, било после рата да одлазите на Овчару, то вас пита бранилац!

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Видите, ту су Овчара, Грабово, Јакубовац, ви то знате, то су пољопривредна насеља. Ево сад видите једну ствар. Ми смо преко лета да би зарадили џепарац ишли малтене оне студентске задруге тамо на пољопривредне радове, чак смо из праксе у школи, такав је виноградски крај, ишли грожђе да сечемо. Е, да ли сам ја директно био на Овчари, на Јакубовцу да, то је поред Овчаре где је био фудбалски терен па кад сам играо за јуниоре ишао сам играти тамо, то знам, а сад да вам ја кажем данас кад би ме одвели не знам ни шта је, Јакубовац да. Овчара, Грабово, то немам појма та пољопривредна добра.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Схватио сам да је радио повремено на тим пољопривредним добрима као.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Само лети, после школе, после школе оно зарадите џепарац.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А да ли сте се возикали од тих, како се зову, имања до имања, табле до табле, неким возилом, трактором или слично?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па јесмо, трактор има, ауто има, бицикл, најчешће бицикл. Значи ако вам каже идете на ону страну и ми са 14, 15 година бицикли и равница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, наставите.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Мене трактори интересују јесу ли били на имању трактори који су и приколице специјално за превоз радника?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли описати?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Да ли се сећате?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па јесам био неколико пута. Мислим да су имале клупе са цирадама. Пазите понављам. Мислим да су имали клупе са цирадама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А трактори какви су они били?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А вучна возила, трактори, марке, типа, боје?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Било је пуно оних зелених џондира оних америчких пошто је то велики трактор. Мислим да њих је било више, било је оних црвених, сад ко производи немам појма, мислим да су и они били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то трактори са кабином, без кабине или има и једних и других?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ја мислим да има и једних и других јер је било сигурно у Вупику и једних и других.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Вујановић?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добар дан. Не знам да ли нам је сведок рекао када је ослобођен Вуковар да ли зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта када је?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ослобођен Вуковар, којег датума?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам ја схватио да он баш и не влада са датумима.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Веруј ми да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате или ајмо овако да вас питам. Да ли знате који је то датум кад сте Ви изашли из болнице? Који је то датум?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Верујте, мислим да је 20, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да је 20? Да ли имате ишта на основу чега мислите да је то 20, да се вежете за то? Разумете?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Немам. Ја вам стално покушавам рећи, да живите у изолацији дужи период у подруму, живите у изолацији значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у реду али вас морамо питати, Станко зна зашто вас пита и ја и тако даље. Добро, чули смо одговор.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Станко, ја се стварно не сећам, стварно се не сећам датума, заиста се не сећам датума.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли познајеш Вранчић Јосипа или Жељко?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Име ми Станко говори, али веруј ми.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко је био фудбалски судија једно време на Вутексу.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Врана, да, да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је можда Врана био са тобом у аутобусу?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Нисам га ја видео Станко.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А да ли уопште имаш сазнања да је био уопште у било којем аутобусу?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Немам Станко нисам га видео од пре рата, знам га као, још сад кад си ми поменуо фудбалски судија као и господин судија кад ме пита за неке људе кад ми поменеш онда се сетим.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли познајеш Јањић Борислава радника на пумпи доле на дрвеној пијаци?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не могу се Станко сетити по имену се не могу лика сетити.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли познајеш моју сестру Нену?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Па кажем кад бих је видео Станко. Чуо сам за њу да је исто била у болници ако је истина.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујановићу, да ли је тачно ово што он рече кад је он изашао из аутобуса да сте га Ви загрлили? Да ли се сећате Ви те ситуације?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, ја се сећам те ситуације али не могу да тврдим да је то био он.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Јесам Станко ја сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако нема више питања сведоку. Изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам читао ово што сам.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Нисам вас разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заменик тужиоца, колега Кнежевић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам читао сад ове што сам водио као неке забелешке везано за ово што је сведок изјављивао па онда бих му поставио нека питања везана за то, а нисам у првом тренутку реаговао. Рекао је сведок да је њему рекао Пејић када се вратио са Овчаре након отприлике два сата да за Ковачића није могао ништа да учини. Да ли му је рекао да ли је уопште видео Ковачића тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питање за вас?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, да, па ја сам објаснио да га је видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте објаснили нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекли сте само да је то остало на томе да није могао ништа да учини за њега?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: У том тренутку, у тренутку његовог враћања не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па вас заменик пита.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли могу председниче да замолим, ја нисам прекидао ни колегу кад је постављао питања нити било кога другога.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не, ја имам само примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, кажите?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Имам примедбу као бранилац Пејића зато што тужилац је очигледно превидео, али не мислим да злонамерно пита јер је превидео да је сведок рекао да га је Пејић му испричао да га је спасио батина, да му је давао цигарету.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је касније било колега, нисте слушали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је било ограничено управо на тренутак кад се вратио кући у Негославце?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Питање је било да ли је видео Ковачић Дамира, а сведок је већ одговорио, да му је објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисмо се разумели колега. У реду је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није први пут да мене мој колега уважени едукује шта сам ја рекао а шта нисма, знам ја добро шта сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега тужиоце, не мислим да је ово било ишта у том смислу и у том правцу едукације Ваше, него је очигледно неспоразум. Ја сам схватио, дозволите колега да и ја могу погрешно и било ко у овој судници може да се погрешно схвати или да ме се погрешно схвати. Ја сам схватио да Ви сведока питате да ли је Пејић сведоку рекао тада након повратка, одмах након повратка то

у Негославцима, након повратка с Овчаре да ли је уопште видео Ковачића? Дакле, тада, не касније, него тада, да ли сам добро схватио?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па наравно, ја сам прочитао овај део транскрипта, значи 2 сата отприлике по повратку, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сад то је питање тада?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Једноставно није успео ништа учинити, рекао сам и понављам, то је било разочарење. Значи, не можете ви у том тренутку, једноставно није био спреман за ту врсту разговора.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ма то сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него тек касније су ишли ови детаљнији разговори?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, да, тек касније кад су се страсти, као што смо рекли, смириле, кад је то дошла временска дистанца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, тек је после временске дистанце чуо да га је видео и шта је било тамо и како је било? Је ли тако?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не, он је њега видео господине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ма кад сте Ви то сазнали да га је он видео?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Тај дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који дан?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Тај дан, то вече кад је дошао у Негославце.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То нисте рекли.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Ево сад вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је друго.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Није могао ништа да учини, значи оног тренутка ако није господине ништа могао да учини, значи како је могао да га не види а да не учини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зато што му неко није могао дати да приђе тамо Овчари, то рецимо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите колега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је логицирање. Рекао је сведок да је њему био изузетно битан Пејић Милорад јер он му је био гаранција за сигурност тада кад су били у Негославцима и да му је било једино важно да се он врати оданде жив и здрав. Па што га онда он шаље «на Овчару да види тамо за тог Ковачића кад му је он најбитнији да буде жив и здрав».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је објаснио зашто га је.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Браво, ја ћу вам поновити ако треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате одговорити на то питање.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: То је јасна ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате одговорити на ово питање. Нама је јасно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одбија се?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекао је да познаје Дукић Николу, зв. «Гица». Да ли зна и да ли му је Пејић Милорад, пошто видимо да је с њим био више пута у контакту говорио у каквим односима је са тим Николом Дукићем, зв. «Гица»?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да, јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: То је оно везана прича за оно што је он био љут на саборце свога брата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На саборце његовог брата и у том контексту?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: И у том контексту су они имали неки.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је помињао њега везано у том контексту за његовог брата с тим у вези? Да ли је помињао Дукић Николу, зв. «Гица» као неког ко је био евентуално одговоран за смрт његовог брата или тако што?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим да је сведок објаснио јер је рекао да ли је то оправдано или то није оправдано што је он тако имао неки посебан однос на те саборце свог брата, то не зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он је помињао поименце Дукић Николу као једног од тих сабораца на којег је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте одговорите? Једноставније је него да се расправљамо са замеником.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Господине замениче тужиоца, ја заиста не знам, не знам ни саборце његовог брата. Мени је то јасно, са жалошћу сам слушао то његово разочарење.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли постоји још неко са презименом Виленица, именом Жарко у Вуковару осим њега?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Не. Био је мој покојни стриц који се одселио у Београд, живео је ту у Устаничкој, мало даље горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које годиште је он био?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Стриц ми је, можда 1948, сад немам појма.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више.

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Живео је ту у Устаничкој, у овој улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема више питања за сведока, да се захвалимо сведоку.

Даљих питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

Је ли тако?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Могоа бих да кажем да тај мој пријатељ, ако могу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Човек који је мене спасио, човек који је мене спасио да то што је оптужен ја не могу да верујем, јер његово понашање ту код спасиоца до оно за шта њега оптужују мислим да је временски врло кратко да би се човек променио у тренутку кад је мене спасавао, тог његовог односа и са Коллетом понашања да би он могао то учинити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли сте Ви оставили неки идентификациони документ доле на улазу у зграду?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Личну карту или пасош?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: И једно и друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И једно и друго? У реду. Ви тражите трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики су ваши трошкови? Да ли можете одредити? Ви сте дошли из Белгије због овога, ми смо вам тамо послали позив. Како сте дошли? Дакле, сад ћемо ми направити паузу а Ви у контакту са овом колегиницом из Службе за помоћ и подршку жртвама и сведоцима одредите те трошкове да бисмо ми могли о њима да одлучимо. Али у сваком случају немојте напуштати зграду суда, останите ту, освежите се, можда ће бити потребе, евентуално може да буде у току дана још неке потребе да уђете у судницу. У реду?

СВЕДОК ЖАРКО ВИЛЕНИЦА: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, можете ићи.

Потом председник већа у 11:50 издаје

Н А Р Е Д Б У

Да се претрес прекине на 20 минута ради одмора.

Настављено у 12:25 сати.

Да ли има измена? Нема? Сви браниоци су нам овде, сви оптужени су ту.

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: Господине председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Регистровали смо да сте Ви дошли колега.

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: Хвала Вам али нешто друго. Имам код себе у речу, ја не знам да ли сте Ви прибавили у међувремену, првостепену и другостепену одлуку суда у Хрватској којом је Горан Мугоша осуђен у одсуству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је она 86/98 и она?

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: Да, да ли Ви имате код себе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да да. Не код себе него тамо у предмету. Код себе немам.

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: Јер у том смислу се Врховни суд позива на своје примедбе на страни 15.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо ми то. Имамо и у међувремену смо проверавали, пошто је пресуда у односу на Мугошу правноснажна, али у односу на Вујановића укинута и предмет је враћен на поновно суђење, па смо проверавали да то није у међувремену завршено и добили смо извештај да није.

Савић Мирослав из Енглеске и Ђокић Драженко из Хрватске.

Позовите сведока Савић Мирослава.

Само док уведу сведока. Господине Вујовићу, Ви хоћете да вам се инсталира нови оперативни систем други ХП је ли тако? Да ли то хоћете? То подразумева да рачунар, то вам овде неће урадити људи јер то подразумева лиценцу и тако даље, то вам се овде неће урадити. Да би се урадило мора рачунар ићи напоље, дакле да се да неке од ваше родбине, супрузи или тако даље, али не могу да иду ваши документи који се налазе у рачунару. Сви ти документи које имате у рачунару не могу изаћи из ове зграде. Због тога, слушајте ме што говорим, због тога ћете бити доведени код ових људи информатичара са рачунаром. Ви ћете одлучити шта вам треба, то ће да се пресними на ДВД-ове и да остане овде, а да се у рачунару обрише и да тако обрисан, са обрисаним фајловима да рачунар изађе напоље и да вам се инсталира ново и онда ће бити враћено. Немојте да задржавамо сад, имамо сведока па можемо после. Наставићемо после о томе.

Сведок МИРОСЛАВ САВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Савићу.

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше име и презиме?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Савић Мирослав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мирослав? Рођен?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: 1969. године, 11. фебруара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1969. године? Где?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: У Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Момчила и мајке Милице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Тренутно сам таксиста по занимању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Таксиста? Живите, према нашим подацима живите у Бедфорду у Енглеској, је ли тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На овој адреси коју имамо у спису? Господине Савићу, да ли Ви знате коме ми судимо овде, против кога се овде води поступак?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате све те људе, сва та имена да ли знате, да ли су вам познати?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: 95%.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 95%? Да ли има међу тим именима, лицима неких ваших рођака можда евентуално?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико вам није у сродству никаквом?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок упозорен, опоменут, заклет читањем законског текста заклетве за сведока, исказује:

Господине Савићу, саслушаћемо вас као сведока. Дужни сте казивати истину, за давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питања чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети илипак кривичном гоњењу. Све чега се сећате дужни сте да нам верно пренесете. Дакле, ништа не смете прећутати. Ја вас молим да прочитате текст заклетве за сведока ту на пулсту испред вас се налази.

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, добро. Вујовић Мирољуб?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате човека? Пре рата, после рата?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Пре рата, за време рата и после рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујановић Станко?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Њега сам упознао пре почетка рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре почетка рата?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Перић Јовица?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Њега сам познавао пре рата, али онако чисто из града, нисмо баш били никакво друштво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Атанасијевић Иван?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или Хусник Ивица?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Ико, да, надимак «Ико», да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од пре рата?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Од пре рата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маџарац Предраг?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па онако пред рат сам, пред сам рат скоро.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војновић Милан?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па не могу се сетити.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам говори што надимак «Мићо Медоња»?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, ништа ми не говори.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ланчужанин Милан?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, њега знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од пре рата?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Од пре рата да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубоја Марко?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милојевић Предраг?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Надимак?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам говори што надимак «Маре»?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Маре?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маре?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кинез?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, Кинеза знам, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате о Кинезу? Ко је Кинез?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Знам да је био добровољац.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га знате од пре рата или?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не пре рата, за време рата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време рата?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: За време рата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Био је код Милана Ланчужанина код њега у његовом одреду.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Златар Вујо?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате Вују од пре рата?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, не знам баш пре рата, за време рата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време рата? Мугоша Горан?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Знам, од пре рата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од пре рата? Шошић Ђорђе?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђанковић Мирослав?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Пре рата, знам пре рата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Катић Слободан?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: За време рата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам што говори надимак «Жорж», «Чича»?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Калаба Нада?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од пре рата?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, не, за време рата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драговић Предраг?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Име и презиме ми не говори ништа, а да ли има надимак?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радак Саша?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Име и презиме ми ништа не говори.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пејић Милорад?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Њега знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њега знате? Да ли вам што говори надимак «Цетиње»?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, Цетиње знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате човека који има тај надимак? Шта знате о њему рећи, пре рата, после рата, за време рата?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, не. За време рата, њега сам упознао за време рата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да причам о њему?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само нам реците шта знате о њему, ко је, шта је?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Он је дошао, колико се ја сећам, с једном групом добровољаца.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, дакле добровољаца, није Вуковарчанин?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, не, није Вуковарчанин.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам што говори надимак «Цеца», «Капетан»?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Цеца да, њега познајем, њега сам упознао за време рата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта о њему знате да нам кажете?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Он је био исто у одреду «Лева суподерица» код Милана Ланчужанина, дошли су заједно, цело време су били заједно. Знам, чини ми се да је родом из Сремске Митровице, ако се не варам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Савићу, а где сте Ви у јесен те 1991. године?
СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: У јесен 1991., односно тачније лета 1991. ја сам био у Вуковару у граду, у свом стану и кад се све то почело полако да се кува ја

сам отишао на Петрову Гору у седмом месецу и био сам на Петровом Гори до онога дана кад се кренуло, а кренуло се 14.09.1991. године и од тог дана до краја били смо заједно и све оно што смо пролазили, пролазили смо заједно, нема никакве разлике малтене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било на Петровој Гори?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Знате шта? Петрова Гора то вам је једно насеље у граду у којем је претежно живело српско становништво, па рецимо, ајде можда једно 70, 80% Кордунаша који су дошли шта ја знам оно после Другог светског рата и пошто ми из града нисмо имали никакав излаз, то је био једини излаз да се тамо сви оно склонимо, окупимо и ако дође до нечега да се бранимо, ако не ником ништа и ту је убијао од ових људи који су тамо живели, живео је и Вујо Златар, живео је Душан Јакшић и они мештани који су били тамо. И Душан Јакшић је био, не могу рећи да је био неки велики организатор свега тога, али он је био једна спона између Југословенске народне армије и оног локалног српског становништва које је тамо живело, једном речју да организира нешто ако дође до неког напада припадника Збора народне гардне и осталих информација на то подручје, на тај део града. Малтене од нас се нико није надао да ће доћи до ослобађања града, на пример да ће се кренути у ослобађање града 14.09. то је било сасвим спонтано, то је било нешто на брзину, у том тренутку ми нисмо знали зашто, а и тек касније након пада, онда смо у ствари видели зашто. Кренуло се због тога што се требало деблокирати касарна, гарнизон који се налазио мало даље од тог насељеног места, односно Петрове Горе и ми смо се сакупили, у ствари Душан Јакшић нас је сакупио, објаснио о чему се ради и 14.09., било је негде колико се сећам, негде око пола два, два, ми смо кренули и онда кренули смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас је било?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Било нас је четрдесет и двоје ја мислим. Четрдесетдвоје да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту био све, од ових људи чија имена и презимена смо сад чули?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Знам о чему питате? Да био је Мирољуб Вујовић, био је Станко Вујановић, био је Вујо Златар, био је Ђанковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мугоша, Атанасијевић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, ниједан није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цетиње?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цеца, Кинез?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ланчужанин?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не може бити ни Цеце, ни Кинез, ни Ланчужанин зато што су они дошли тек половином десетог месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: То је један разлог. Друго, Мугоша Горан није био с нама, ја сам Мугошу Горана тек касније видео можда након пар дана, да ли је он био у касарни за то време или је можда дошао из Шида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како у касарни, па касарна је блокирана? Идете у деблокаду?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Ми идемо у деблокаду. Ја кажем да је Мугоша Горан можда био у касарни за то време тако да Мугоша Горан није могао да буде с нама кад смо ми кренули у деблокаду или је касније дошао из вана, значи из Србије. Мислим немам појма, видео сам га једном, можда пет, шест дана касније сам га тек видео први пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви сте све време до краја завршетка борби?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: До краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то, то 42 вас је? Шта је то? Јесте ли ви сад нека јединица при саставу ЈНА? Кажете Душан Јакшић је био нека спона између вас становништва и ЈНА?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па вас питам шта је то, шта сте ви ту? Јесте ли организовани некако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: У ономе тренутку да били смо организовани зато што нисмо имали никаквог тренутног физичког додира са ЈНА. Пошто Душан Јакшић он је био официр у резерви па је требало ипак да буде, како би рекао, нека што дисциплина, што неки, ајде ми смо као неки резервни састав, узели смо ми, добили смо војне униформе, обукли смо војне униформе да бар личимо на војску, да нисмо шарени или не знам ни ја шта и кад смо кренули онда смо се спојили са војском која је долазила из правца Петроваца, тачније Трешње, ја мислим да је то била сремско-митровачка бригада и ту смо се спојили с њима и од оног тренутка кад смо се ми спојили с њима ми смо потпали аутоматски под команду сремско-митровачке бригаде док је она била на том подручју и с њима ишли у дејствима и од њих примали наређења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је вама командовао?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Ко је мени командовао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Душан Јакшић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Душан Јакшић није могао да командује директно зато што није учествовао у акцијама, он није могао, али индиректно командује мени лично Мирољуб Вујовић, али то није, како бих ја рекао, није то нити команда нити је Мирољуб Вујовић званични командир, већ је то била наша одлука, јер ми смо сами одлучили да имамо некога ко би нас повео, некога коме би ви беспрекорно веровали, неко ко би нам дигао морал и онда смо тражили кога ћемо

да изаберемо и ми смо одлучили да то буде Мирољуб. Е, сад временски је то тако испадало да је Мирољуб остао званично или незванично, да је он командант, шта год се нешто пита, пита се Мирољуб. Међутим, кад је дошла Гардијска бригада, а пошто ми, ја први, сад отворено кажем, ја нисам веровао Југословенској народној армији, да се мене питало ја никад не бих био под њиховом командом, али пошто таква је ситуација била морало се. Е, сад ми смо одлучили да буде спона између нас и Гардијске бригаде, односно чете којој смо ми припадали у то време, а припадали смо трећој чети, батаљона, не знам како се звао, углавном батаљоном је командовао мајор Пешић а четом је командовао Мирослав Радић. Значи, сва наређења која је требао Мирослав Радић нама да да директно, морао је да да Мирољубу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишле су преко Вујовића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Тачно. И онда сад испада да је Мирољуб био као неки командант. Међутим, Мирољуб је био обичан војник као што сам и ја био, а у смислу само зато што нисмо хтели да имамо било каквог контакта са ЈНА, ми смо предложили да буде Мирољуб и све што треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас има тако, кад кажете ми смо, па вас питам колико вас је? Нисте хтели да имате контакта директно са ЈНА, него преко Мирољуба?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Знате зашто, дошло је до великих проблема у самом почетку пошто је, било је ту мешаних и млађих и старијих и једни би да иду, једни би да не иду, долазило је до великих проблема. Е, онда смо ми одлучили да направимо, како бих рекао, да од те чете направимо један део у коме ће бити сви старији и они који неће да иду у акције и један део од оних који ће да иду на акције, а да буду претежно млађи. Е, нас који смо одлучили да будемо први, ако нећемо рачунати добровољце и ове остале, па нас Вуковарчана самих је било можда око 30-ак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 30-ак?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да. Али то кажем кад је дошла гардијска бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ових других што неће ићи у акције, старијих тих?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, они су отишли, исто су припадали трећој тој чети, али они су долазили после нас и њих је било више, њих је можда било једно 60, 70 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је њима неко командовао?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Њима је исто командовао Мирослав Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Радић непосредно командовао свима?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Колико су они имали између себе то ја не знам и не могу то да кажем, пошто ја нисам био са њима. Да ли су они између себе одредили ко ће њих да води.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вас питам, да ли ту има неке копче, споне?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, то не могу да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је ту Вујо Златар?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Вујо Златар је био с њима, са овом другом групом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са том другом групом?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Са том другом групом. Он није с нама био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Станко Вујановић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Станко Вујановић он је био у сасвим другом делу града који је исто био спона између оних људи који су били тамо, значи што Вуковарчана, што добровољаца и командира друге чете који је био Саша Бојковски. Исти случај као што је Станко био, тако је био Мирољуб, нема никакве разлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је та нека група? Колико је њих тамо било, не знате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Пошто ја за та три месеца ниједном нисам био тамо верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако имате неких сазнања те врсте? До кад траје то такво стање? Да ли је то тако до краја остало?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: До краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До завршетка борби?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: До завршетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са Ђанковићем, где је Ђанковић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Ђанковић је био у мојој групи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вашој групи је био?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ова група од 30-ак вас да ли је била подељена на нека одељења рецимо или водова, то је 30, то ми вуче да је то вод формацијски?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Што је више времена одмицало то су више људи долазили, мислим на Вуковарчане. Е, сад то се полако почело гомилавати. На пример нас, ајде да узмемо од нас 20, 30 за седам, осам дана нас буде 45. Нормална ствар да је ту морало да се направи нека реорганизација. Е, сад на пример код мене лично командир мога вода у том тренутку био је Сирета Дамир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сирета је био командир чега?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Мог вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вашег вода?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико вас има у воду?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Нас је било негде око, то се каже вод, у ствари нас није било за вод, пошто вод формацијски чини 30 људи, а нас није било, за тај вод нас није било 30 људи, било нас је негде око 15.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било још водова и ко њима командује? Сирета овим вашим?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Сирета командује нама. Била је једна група из Смедерева, добровољци, они се нису мешали с нама, њих је било можда 10-ак, 15.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве везе они имају с вама?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па нисмо ни ми хтели да се мешамо, нису ни они хтели да се мешају јер боље свако кад свог зна у таквим ситуацијама да не би долазило до неких ситуација различитих. Њима је командовао, име и презиме вам не могу рећи, али мислим човека лично знам, био је чак и рањен, надимак му је Гута, он је њима командовао, на пример то је други вод. Милан је имао свој, Милан Ланчужанин је имао свој одред и ја мислим да овако формацијски то би било то овако гледајући. Значи, Милан Ланчужанин је имао своје којима је он командовао, Сирета Дамир је командовао нама, али опет Сирета Дамир није могао да командује нама док не добије преносно наређење, односно од Мирољуба, односно ко је Мирослав Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то разумем, него ако је вас.

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Значи, не могу да се прескачу формацијски никакве наредбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Савићу, Савићу, ако је вас 30-ак па Ви кажете то се онда можда после седам, осам дана повећало на 40 и нешто?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Повећавало се сваки дан господине судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били су, долазили су Вуковарчани. Ако Сирета сад командује сад вас 15-ак, тамо остаје ми још бар 15 ако не и више? Ко тим људима, да ли тим људима неко командује? Ви сад помињете добровољце из Смедерева и Гуту, то је једна група, друга, трећа група Ланчужанинова, све је то тако, али шта је са овим 15, 20 или више од остатка ове групе ваше, Вуовићеве?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Могуће да је Ђанковић командовао, односно да је био командир вода те групе рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те друге?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да. Не могу сто посто да тврдим. Могуће, не кажем да није али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су завршене борбе у Вуковару?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: 18.11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете то одмах као из топа 18.11?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Зато што ме не може господине судија нико убедити да је завршено ни 19, ни 20, ни 21, једна ствар. Друга то могу да докажем да је било 18 хиљаду пута и што се тиче тих датума ја мислим господине судија, да би се требало завршити једном за сва времена. 18-ог је завршено ослобађање Вуковара, а то могу, могу да вам објасним и како и зашто по чему знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чему Ви то знате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Ево на пример овако. 18.11. око пола 11, 11, ајте ту негде око поднева био сам у центру града и у сусрет ми иде телевизијски сниматељ, ајде рецимо и новинар, како се сад зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нино Брајовић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Тачно, Нино Брајовић. Иде из правца хотела са својим сниматељем и ја га видим и долазим до њега и рекох «Господине, јесте ли ви Нино Брајовић», каже он «Јесам. Е, кад сте господине Нино Брајовић, ја вас ценим и поштујем, ајте сад са мном». И ја га узмем за рукав и доведем га на мост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вуке?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Тачно, градски мост где је било шеталиште, то је спојено са шеталиштем. Могу ли ја да дам интервју, каже он може. У том моменту ја видим Сирету Дамира, Рајић Слободана иду из правца, с друге стране моста, тачно из правца града, односно из правца загребачке «Наме» и ја их зовнем да дођу овамо и оно дођу. Са мном стоје, са моје леве стране стоји Пеђо Сомборац, добровољац, стојим ја, стоји Рајић Слободан, Драгољуб и Сирета Дамир. Е, кад смо дали тај интервју, кад је све то прошло, одемо пред болницу. Ја сам отишао у болницу пошто сам имао један велики разлог да одем тамо да нешто проверим, пошто ме је страшно занимало, да утврдим да ли је нешто истина или није и сви смо дошли пред болницу, али нисмо ни улазили у болницу. Ја сам проверио оно што ме је занимало на портирници болнице и у једном моменту, па није можда било ни 10, 15 минута долази мајор Шљиванчанин са двојицом, ајде рецимо припадника људи, радника, не знам ни ја, из те Европске заједнице, не знам ни ја шта су били и каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазе где? Пред болницу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Пред болницу. И каже војнику који је стајао на капији, био је војник полицајац, млади војник, и каже њему овако. Сад Шљиванчанин стоји с моје, у ствари стоји овако испред мене, ова два човека странца стоје ту, сниматељ и ја овако стојим иза сниматеља. Пошто се мени не види у кадру, али пошто сниматељ овај држи и он каже војнику, каже «Немој случајно да било ко уђе у болницу од припадника Територијалне одбране, добровољаца и осталих, осим људи у беломе који имају плаве траке на рамену, односно на рукаву» и војник шта ће друго него разумем мајоре и бла, бла, бла и они уђоше. Ми смо отишли, отишли смо до градског СУП-а, тамо смо се мало задржали, можда неких 45, сат времена и од тада се свако разилази на своју страну. Ја касније одлазим не Велепромет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви по томе памтите да је то 18?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Ма 18., не може бити ниједан други датум господине судија, ниједан други датум не може бити. То је једна ствар. Друга ствар зашто би Хрватска телевизија сваке године пуштала на дан 18.11. пуштала снимак Нина Брајовића и баш тај снимак на мосту где ја, у ствари где сви ми

стојимо, сваке године и то није једанпут можда три четири пута годишње се тај снимак пушта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли још који пут били код вуковарске болнице тих дана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан, наредних дана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не. Само тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекосте да сте имали потребу да нешто проверите у болници, да ли то значи да сте ушли у болницу тај дан?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не. Ја кажем да сам дошао нешто да проверим до болнице и ушао сам у порту, у порторницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У портирницу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: И оно што сам тражио, нашао сам књиге погинулих и умрлих и оно што сам тражио у тим књигама нисам могао да нађем и то је било оно за чега сам ја дошао. То што нисам нашао, касније сам сазнао о чему се ту ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате кад је вршена евакуација вуковарске болнице?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Евакуација?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Евакуација болнице, становништва вршена је, цивили, значи женеа, деца, старци, шта ја знам, вршена је исти тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исти овај дан кад сте Ви били 18-ог?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Исти дан, 18-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да су неки људи из вуковарске болнице посебно изведени и аутобусима одвежени у касарну, прво у касарну а потом на Овчару?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нам знате о томе рећи кад се то дешава?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: То се дешава 19-ог, па нису ни били поподневни, нити преподневни сати, ајде да узмемо, не знам ни ја 11, 12 сати, шта ја знам, пошто сам се ја у то време затекао, после свега тога ја сам се затекао на Велепромету и пошто сам тражио особу коју треба да тражим, нисам је тамо нашао, касарна ми ни на крај памети није пала, нисам ни размишљао о касарни, одлазим, таман кренем са Велепромета и у сусрет ми долази овај један добровољац, Нишлија, ми смо га звали Нишлија, пошто је дечко био из Ниша, ми смо га звали Нишлија и он мени каже «шта ти радиш овде, твоји су сви у касарни», а стварно што је, је. Ја за то време док сам био на Велепромету никог од мојих нисам видео у Велепромету и то ми је било нешто чудно, рекох ајде нема везе и он ми то каже. Рекох како мислиш да су сви у касарни, шта раде у касарни, шта се

дешава. Па каже довели су из болнице неколико аутобуса са Хрватима, заробљеницима и тамо су. И ја рекох добро тамо ћу кренути, али каже не мораш сад ићи нису више тамо отишли су на неко место, мислим да се зове Овчара. Кад ми је рекао Овчара, ја знам где је Овчара и одем на Овчару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то, које је то доба дана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: То је било негде око, ајде рецимо, негде око можда 2, пола 3 после подне 19-ог. Одлазим на Овчару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како одлазите, с ким одлазите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Ишао сам са пријатељем и једним војником?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са пријатељем? Ко је то?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: То је Милан Маћешић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам чуо добро?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Милан Маћешић. И нас тројица одлазимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли га описати само Маћешића тог, да ли га можете описати како изгледа?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па изгледа онако висок, јако мршав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Висок, мршав?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, мислим да је већи од мене можда за који 2, 3 цм. Нас двојица одлазимо тамо, паркирам ауто, излазимо ван, видимо војника, војног полицајца чува, па сад не знам колико али сигурно једно можда па једно 30, 40 цивилних возила. Ја га питам земљак чија су ово кола овде, каже он то су кола Хрвата који су се предали на Митници. Рекох а шта раде овде, па каже то је војска као запленила, то сада војска држи под контролом, то нико не може да узме. Кренемо према хангару, напољу никог нема. На улазу никог нема и на улазу таман ја да ћу ући сусретнем се, сударим се у ствари са Жарком Којићем. И рекох е, баш тебе тражим. Дечко се скаменио, онако се уплашио, па каже зашто мене. Рекох ништа се не бој, не секирај, зато што ме је твоја бака замолила да те нађем, тражим те већ дан и по не могу да те нађем и с њим је био овај ја и његов пријатељ. Ја га питам где га ти водиш, каже он водим га за Вуковар. Рекох слушај ме сад овако, немој да му шта се деси, лично ми ти одговараш за њега. Каже, он, а пошто смо сви комшије Жарко Којић станује преко пута моје зграде, а тај пријатељ који је био с њим који је ишао са њим у школу станује једно 50, 60 метара ниже од Жаркове куће само с друге стране и рекох има да будеш с њим цело време и немој да му се шта деси. Каже он Савићу ништа се не секирај, тако ће бити. Он одлази с њим, ја остајем на Овчари, улазим у хангар, у хангару није ни дан, није ни мрак онако полумрачно и видим заробљеници сви седе доле у круг наслоњени на зид од хангара и пошто сам имао батер лампу, рекох дај да видим неког од познатих и кренем редом. Приметим једног мог школског пријатеља који се зове Јурела Дамир и он кад ме је видео одмах Савићу па где си, откуда ти овде. Ја се изненадио, нисам могао да верујем. Рекох па шта ти радиш овде. Једва сам га препознао пошто је био ћелаво ошишан и једва сам га препознао. Рекох па шта ти радиш овде. Па каже

ништа ћути, био сам у болници, ево сад сам. Е, сад сцена до њега седи Вебер Синиша, али је Вебер Синиша мене препознао одмах чим сам ја долазио, значи како сам узео батерију и сад идем и по лицима заробљеника гледам да ли ћу неког да препознам јер нема шансе да се види овако. И кад је он мене видео да долазим, онда како је седео чучнут онако, спусти главу да га ја не препознам, јер ми смо сад, ко зна шта ће бити, сад ћу га можда тући или ко зна шта. Кад је он видео да ја разговарам нормално са Јурелом, он је само дигао главу и каже Савићу па и ја сам овде. Погледам у њега, па рекох шта ти радиш ту. Међутим, па шта се ту издешавало, ето био сам у болници, покупили ме. До њега седи, наспрам мене седи Јурела Дамир, Вебер Синиша, Горан Видош и Дујо, пошто њему не знам име и презиме, али он је очух од мог бившег пријатеља пок. Видоша Жељка. Сви седе овако један до другог и каже мени Дамир као Мирославе да ли би могао, у ствари Савићу, није битно, каже да ли би могао нешто да учиниш да нас спасиш. Ја овако гледам, знате шта ситуација је веома напета, не могу вам ништа обећат, али ћу покушати и ја се окренем да видим ког да видим и видим Станка Вујановића стоји у центру хангара, с неким је причао, ја директно код Станка, рекох Станко слушај имам овде три, четири пријатеља, људи јесу били у гарди вероватно без даљњег, али нису починили сигурно никакве злочине, нису ништа, рекох да ли могу ја њих да купим, ја ћу гарантовати за њих. Станко је само рекао не не може нико да иде за сада, не може нико да иде из хангара. Ја се вратим до њих, видим они гледају у мене као у свеца, очекују позитиван одговор. Ја долазим до њих и рекох знате момци за сада не може још нико да иде, мораћете остати ту где и јесте. Они се онако покуњили, ћуте људи и ту смо и завршили. Е, сад кад сам ишао према Станку да га то запитам, угледам иза Станка стоје Пап Томислав, Кожул Јосип и Салаша. Нисам хтео да приђем пошто прво да завршим са овим. Пошто сам с њима завршио кад сам одлазио право до њих и рукујем се са, ја пружим руку Кожулу, пошто сам Кожула познавао прије рата, били смо јако добри пријатељи, познавао сам му и оца и мајку и сестру и све то, ја му пружим руку, он дечко поново исто пружи, поздравимо се. Ја га питам Јосипе, зашто као шта ти је све то требало, због чега. Он дечко није ништа одговорио само овако држао је руке и само је климнуо главом, одговор је био не знам. Са Папом, с њим нисам хтео ни да разговарам нити са Салашом и ту је завршено. У међувремену, већ је пао мрачак, у међувремену долази Веселин Шљиванчанин и Мирослав Радић и сад ја стојим и слушам и не знам која је ту екипа још била око Веселина Шљиванчанин. У ствари Шљиванчанин каже зашто је мрак овде, да се одмах доведе агрегат и да се упали струја и да се почне вршити са пописом заробљеника. То није трајало ни 10 минута, можда 15, одмах је доведен агрегат, упаљен, струја доведена. Стол је био постављен кад се улази у хангар са десне стране можда једно, није баш био на средини хангара, више је био према излазним вратима и код њега седи неки официр, немам појма шта је био, да ли је био заставник или немам појма шта. Сад ја стојим њему иза леђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Том официру што је вршио попис, да видим како ће то изгледати и прочитам папир. На папиру пише име, презиме, формација, задужење и заробљеници крену њих можда прва група не знам ни ја колико их је било, десетак, не знам ни ја и како се ти зовеш и онда каже тако, тако и тако, формација, шта ја знам Збор народне гарде, МУП, задружење аутоматска пушка, полуаутоматска и шта ја знам. Ја видим да ће то потрајати охо, хој, ту има више од 200 људи, можда ће два, три сата трајати и ја изађем напоље. Изађем ван и видим Јовицу Кресовића стоји преко пута неких можда 30, 40 метара од хангара, ма добро није толико, ајде 20 метара од хангара стоји сам и ја дођем до њега и Јоцо шта има и причали смо нешто сасвим неформално неких можда 5 минута, није можда било 5 минута и ја се вратим назад и да ћу опет ући у хангар. Одједанпут таман ћу ја ући кад одједанпут сви излазе из хангара. Не знам шта се дешава, сви излазе напоље. Сад како сам се ја затекао, ја сам се затекао са десне стране, кад се улази са десне стране врата и у једном тренутку долази тракторска приколица, иде у рикверц. Ја сад овако стојим, приколица је дошла на неких можда пола метра до врата, сви они који су изашли, сви су отишли, малтене отишли су на цесту, на пут, малтене ја сам остао крај вратима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко су ти што су изашли? Ови заробљеници?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Ма какви заробљеници. То је и војска и добровољци и сви, све је то изашло напоље. Ја стојим, одједанпут неко је формирао, сад ко је, немам појма, колону унутра и један по један улазе у трактор. Сад ја стојим и гледам, ушло је њих једно можда 20, можда 30 људи или тако нешто. Трактор крене и сад како је трактор кренуо тачно преко пута мене стоји Милорад Пејић и ја дођем до њега. Рекох Браца идемо ми одавде, овде ми немамо шта више да тражимо, ово је готово. И Милорад крене са мном и ја нађем још ова два дечка с којима сам дошао и ми кренемо, пошто смо нашли возило за Вуковар а Милорад Пејић крене с његовим возилом за Негославце и ту се и ја долазим на Велепромет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се то дешава?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Којег датума мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је већ ноћ?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте да кад сте ушли у хангар да нема нигде никога, ни око хангара, ни на вратима, никог нема?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Никог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако рекосте, је ли?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има унутра?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Унутра су сви били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И заробљеници и војска?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: И заробљеници и војска и добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви унутра?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Сви су били унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да сте имали неку батеријску лампу или тако нешто?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, у цепу батеријску лампу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта, не види се у хангару кад сте Ви то ушли у хангар?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па не види се зато што је било овако већ, није било мрачно, онако већ то је већ оно јесењи дан, 3 сата можда после подне, већ овако неки мрачак унутра, не могу рећи сад је био дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како вам изгледају ти људи заробљени?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па били су сви различито, већина су сви били у цивилу, али неки су били са завојима, неки су били без завоја, нисам баш приметно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било крвавих, да ли сте могли закључити да су тучени, да ли их се туче тад непосредно кад сте Ви ушли унутра да ли неко некога туче?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Пазите, с овима људима с којима сам ја причао и које сам ја видео, нико није имао никакву овако неку повреду како би се видела на први поглед. Ни Дамир није имао повреду, ни Вебер Синиша није имао никакву повреду, лица су била чиста, нису била крвава, ни Горан Видош и Кожул Јосип, ни Пап Томислав. Ти људи с којима сам ја причао нико није био нити крвав, нити да је имао баш неке видне ране на себи да се могу видети на први поглед, нико није, сви су овако били нормални.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их се туче унутра у хангару, да ли неко неког туче то док се Ви ту бавите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Господине судије, у тренутку кад сам ја ушао у хангар и до оног тренутка кад сам ја отишао, кад сам изашао напоље, нико никог није тукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, ево по вама, по вашем најбољем сећању колико се дуго Ви задржавате на Овчари, од момента кад сте дошли до момента кад сте отишли, по вашем најбољем сећању?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па рецимо неких можда 4 сата, 3 и по до 4 сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, 3 и по до 4 сата?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад први пут видите Пејића на Овчари?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Пејића сам видео после мог доласка, можда неких, још је био дан, можда пола сата, шта ја знам. Кад сам изашао први пут из хангара, кад сам изашао ван он је стајао са десне стране и нисам га уопште

очекивао тамо. Кад сам видео Пејкана први пут видео сам га 14.09., Милорада Пејића 14.09., други пут сам га видео на братовој сахрани, то је било 08.10. и више га нисам виђао и осим на Овчари 18-ог. Ја дођем до њега, рекох Пејкане, пошто му је надимак Пејкан, рекох Пејкане шта ти радиш овде. Он мени ни пет ни шест, јеси ли ти чуо три пуцња. Рекох нисам ништа чуо, био сам унутра, каква три пуцња. Па каже, ево сад је Дукић Никола извео Колета, одвео га ту до неког јарка, лишио га живота, дошао до мене и каже мали набаци. Ја сад гледам, ништа ми није јасно, рекох зашто, за чега је то урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где ви то причате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Испред хангара, испред хангара са десне стране, значи кад излазите из хангара, можда једно 5, 6 метара, не може бити даље. И онда рекох јел' ти то озбиљно, каже он да. Зашто је то урадио, каже он за Бимбу. Ја онако погледам, мислим нисам га више ни питао, али ништа ми није било јасно, ја сам био тотално изгубљен. Ја се окренем и одем. Одем опет у хангар и ту сам се нешто још мувао, причао сам с овим људима с којима сам причао, почео је тај попис, ја сам изашао ван да ћу се вратити, онда сви излазе напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај разговор, да ли сам ја добро то схватио, тај ваш разговор након неких пола сата пошто сте ви дошли на Овчару?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли дан?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па био је онако дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још је дан био?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Још је био дан, не онај чисти дан, већ онако палоко се губи, сумрак скоро, али је био дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте улазили у хангар након што је по наређењу Шљиванчанина монтиран тај агрегат и то све?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улазили сте у хангар?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Био у хангару цело време скоро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има сијалица?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Ја мислим да је била једна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једна? А где је био тај агрегат, унутар хангара или напољу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се чује како ради?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па сад да ли се чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете, колико је то бучно у том смислу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па то не могу рећи пошто стварно нисам ни обраћао пажњу да ли се чује, не чује, не знам стварно, то не могу се сетити, не могу сто посто да тврдим, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је ситуација у самом хангару, да ли је ту бучно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Ви чујете или други да запомажу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, не, у хангару кажем, пошто сам претежно времена провео у хангару, у хангару се апсолутно малтене није ништа дешавало. Ко је с ким причао причао је, туче није било, малтретирања није било, апсолутно није било ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту било војне полиције, дакле војници са белим опртакима?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па добро знам ја на шта Ви мислите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Карактеристични по томе и тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па карактеристични јесу, али да ли су били не могу да се сетим. Војске је било то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате која је то војска, који су то припадници које јединице евентуално и одакле су?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било шта у том смислу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажете војска, да ли мислите на редовну војску?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: На редовну војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било Вуковарчана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: У хангару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је рецимо било што војске, што добровољаца, што Вуковарчана, колико по вама? Рекосте да је заробљених било око 200 јер кажете видим ја да ће то потрајати, па кад тако процењујете да има заробљених око 200, како бисте проценили колико има ових других, вас?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па нас је можда ако је било, да не прецизирам, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По некој вашој процени?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Можда 40-ак људи ако је било. Па тако нешто 30, 40.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напољу нема људи уопште? Напољу, да ли ја добро схватам нема људи, све је то унутра?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па у тренутку кад сам ја ушао да. Али после су људи, још кад сам ја изашао први пут напоље, напољу је било људи, огроман број људи је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад нам реците по вашем најбољем сећању кад сте дошли на Овчару, дакле тад кад сте дошли на Овчару, ушли неометано у хангар, од ових људи против којих се води овде поступак, кога сте видели тада тамо ако сте некога видели? Дакле, долазите на Овчару, рекосте прилазите, напољу нема никога, на вратима нема никога и улазите унутра. Ушли сте унутра, па вас питам да ли од овде оптужених људи или против којих се води поступак да ли их има у хангару или нема? Да ли их Ви запажете ту или не?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да запажам, као што сам већ рекао пришао сам Станку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после сте отишли код Станка?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, али Станко је већ био унутра кад сам ја ушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у реду.

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Он је био, био је Ћани, ко је још могао да буде од Вуковарчана са овог списка, не знам. Мислим да су само њих двојица били у том тренутку, у том тренутку у хангару. За остале не могу да тврдим, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли касније за време вашег боравка на Овчари које процењујете на око 3, 3 и по сата, је ли, да ли дакле за то време негде у неким ситуацијама региструјете и друге изузев Станка и Ћанија?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, видео сам Вују Златара, он је стајао напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Вују Златара, он је стајао вани, причао је с неким, немам појма с ким, али углавном је причао с неким, видео сам Каменог, био је Камени, видео сам Цеци, видео сам Кинеза, они су били заједно, њих тројица су нешто причали, ове остале, тог Љубоја Марета и шта ја знам и да кажем кад немам појма ни ко су, тако да не могу да кажем да сам их видео кад их не знам. Што се тиче имена, да видео сам Јовицу Кресовића, то сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте.

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Видео сам Гицу, Дукић Николу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сам хтео да вас питам. Да ли сте Ви њега видели?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, видео сам га, видео сам га напољу, а не у хангару касније. Ја мислим да би то било то, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам сигуран да сам вас чуо шта сте нам рекли да ли познајете Атанасијевића, Хусник Ивицу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега видели тада тамо?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, видео сам га напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напољу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маџараца?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, њега нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам овако пошто, Мугошу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Катића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Калабу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цетиња?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, њега сам видео напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте нам да познајете Вују Златара од раније и рекосте да је он био у тој другој групи 50, 60 људи од тих који се не боре него су старији, је ли тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, долазе на испомоћ фактички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте се Ви често сретали у Вуковару, колико сте имали контаката са том групом, са том групом вашом, млађих људи, група која учествује у борбама, колико сте се често сретали с овим другим?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Скоро свакодневно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скоро свакодневно? Да ли сте Вују Златара сретали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току те јесени?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је Вујо Златар изгледао, можете ли га описати?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Једно време овако физички гледајући имао је црну косу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него тада у то време те јесени?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, да. Црну браду, дугачку црну браду, једно време некад је носио војничку униформу, некад је носио маскирну униформу, како када, некад је носио шлем на глави, некад је носио шајкачу, а већином он је био с његовим братом, њих двојица су малтене били већином заједно тако да се нису раздвајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са братом?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да. Мислим да је његов брат, ако се не варам, можда је умро недавно, нисам баш нешто сигуран али тако сам нешто начуо, сад да ли јесте или није то не могу да кажем, али углавном они су били већином заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је био наоружан?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Вујо Златар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ако је био наоружан?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Је био је, имао је аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада, те вечери кад сте га видели рекосте ту?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: На Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: То стварно не знам да ли је имао аутоматску, да ли је имао неко дуго наоружање, не знам, то стварно не бих могао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био у цивилу, у униформи?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: У униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформи? Каквој?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Војној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има више тих више врста?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Тада је имао СМБ, војну униформу је тада имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СМБ?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, СМБ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа друго необично везано за њега тада? Јесте ли разговарали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, нисмо разговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Иком, да ли сте са њим разговарали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Ни са Иком, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам у ситуацији кад сте ви отишли, дакле кад одлазите да ли су ови људи који сте рекли да су тамо, та 3 и по сата да их тамо региструјете, да ли су они остали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, остало је јако пуно људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ови о којима говоримо овде оптужени?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, да остали су скоро сви после мог одласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко отишао пре вас?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Е, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте Ви то запазили, да сте Ви то приметили да је неко отишао пре вас?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: То не знам, то не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или кад и ви?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Кад смо ми одлазили, одлазили смо само ми, одлазили смо ја, Милорад и ова два дечка и нико више. Нас четворица смо одлазили у том тренутку. Да ли је неко можда отишао иза нас или је можда неко отишао 2, 3, 5 минута иза нас, ја то не знам, стварно не знам, али у том тренутку смо ми сами отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја морам да вам кажем господине Савићу, да сте Ви први који је у овој судници рекао да је на Овчари видео Шљиванчанина и Радића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Знам ја господине судија, знам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А један од ретких који је видео Вују Златара. Ниједан Вуковарчанин није овде рекао да је видео Вују Златара тамо. Погледајте ту списак, сад ћете добити списак, на њему су мислим четири имена, али битна су ова сведок сарадник један, и сведок сарадник два. Значи, немојте та имена помињати?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, немојте да спомињете, да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте помињати, само нам реците да ли познајете те особе, сведок сарадник један и сведок сарадник два?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете обадвојицу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Обадвојицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они тада тамо на Овчари?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Особа «један» је била тада на Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквим активностима је региструјете, шта ради?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Особа «један» је била, немојте да ме питате у множини, питајте ме у једнини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам вас шта ради та особа број «један», у каквим активностима региструјете?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Ја сам разумео да питате шта ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ради, да?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Та особа у тренутку кад сам ја дошао и видео сам га у хангару, ништа значајно не бих рекао да је радио неку активност, исто тако и напољу касније, пошто су сви улазили, излазили, свако је ту причао с неким итд., имао је на себи маскирну униформу, имао је беретку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Беретку?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Беретку на себи сиво-маслинасте боје носио на глави и на њој је била кокарда. Није имао петокраку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је наоружан?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: То сам још хтео да кажем. Наоружање је имао само пиштољ колико сам ја могао да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пиштољ?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који би то био пиштољ ако имате неке представе те врсте?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, не, службени пиштољ, војни пиштољ 7,62 тетејац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тетејац?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Који је био у футроли војничкој, у футроли жутој и да је имао неку активност овако, да је нешто радио то стварно нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ради, да ли на неки начин учествује у том попису људи или било шта друго? Да ли неког уводи, изводи, било шта?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Што се тиче пописа оног тренутка кад је почео попис, пошто сам ја стајао иза леђа тог официра, нико није био близу осим мене, апсолутно нико није био. Значи, ја официр.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И људи који долазе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли иког од Вуковарчана има ту са тим официром?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Нема нико док сам ја био, нико није био. После мог одласка да је неко долазио, није долазио ја немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате особу која је ту означена као сведок сарадник број «Два»?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, њега познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од пре рата, после рата?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па нешто мало прије рата, али то је јако слабо, углавном за време рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он тада тамо на Овчари?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, њега нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он нам каже да је он позват, да су га позвали да дође управо ту код тог официра да помогне око тог пописа у смислу што је био кафеџија прије рата, пуно људи је познавао па је онда могао да каже то јесте Пера Перић или разумете, јер овај човек их не зна, не зна људе који му се представљају па он је сад ту да потврди да ли то заиста јесте тај како се представља или не, у том смислу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: То је могао да уради, да буде позван тек после мог одласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али Ви сте изашли напоље, рекосте ту је 40-ак људи и имајући у виду како нам је описао кад је он дошао, то је било пре вас и био је све време па због тога вас питамо да ли и кад га видите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не може бити тако никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошао је за дана, дошао је кад је задњи аутобус, кад су људи излазили из последњег аутобуса и остао је до дубоко у ноћ, све време био ту?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не. За време мог доласка на Овчару ја га уопште нисам приметио, уопште. За све то време које сам ја био на Овчари ја га уопште нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је овај сведок сарадник «број 1» да ли је он остао после вас?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: То не знам. То стварно не знам. Можда и јесте, можда није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми још ово. Зашто баш се обратите Станку Вујановићу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Обратио сам се Станку Вујановићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Станко Вујановић, да ли је он вама нешто, неки старешина, претпостављени, шта је?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не. Као прво Станко Вујановић није био мој старешина, него ствар је испала у томе што ја другог нисам видео коме сам могао да се обратим у том тренутку већ Станка Вујановића. Зато сам се и обратио. Да је био Мирољуб Вујовић ја бих се обратио Мирољубу Вујовићу. Да је био Јовица

Кресовић, можда или не знам ни ја ко, ја бих му се обратио, а пошто никог није било, апсолутно никог није било у хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма не, него мене сад занима оно јесте ли Ви и Станко Вујановић равноправни борци, Вуковарчани, равноправни у смислу ви бисте сад неком да помогнете, ако ћете неког питати онда је претпоставка да питате неког ко има већа овлашћења од вас?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Знам на шта мислите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда вас питам зато баш Станка?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па не, питао Станка зато што је Станко био у том тренутку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што не питате Веселина Шљиванчанина кад је дошао?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: То је била моја грешка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав Станко? Дошао је Шљиванчанин, дошао је Радић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: То је моја грешка касније коју сам ја схватио и за коју је било касно. Кад је дошао Веселин Шљиванчанин, кад је дошао и Радић, они су били, кажем вам, нису се нешто дуго ни задржавали него у том тренутку после тога кад ми је то Станко рекао ја више оно изгубио сам и наду и нисам нешто претерано размишљао више о томе, за мене је то скоро завршена ствар, али да сам питао вероватно Веселина Шљиванчанина ја мислим да би то било позитивно јер би Веселин Шљиванчанин вероватно пустио те људе, али кад је оно Станко Вујановић рекао каже не може нико да иде, немој да питаш за никога зато што нико не може да иде одавде, то ми је остало, нисам ја питао зашто, докле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви били у то време обучени, или тај дан?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Тај дан. Ја сам имао овако црну сплит фајерку, војничке хлаче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СМБ?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да. И жуте чизме и на глави сам имао беретку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве боје?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Маскирна беретка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква ознака на њој?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Ознака са грбом, са четири «С», али четири «С» окренути један према другом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали браду, бркове?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па не, имао сам брадица могло би се рећи, није нешто претерано велико али брадица углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Сирета како је он био обучен? То је било претходног дана по вашој причи кад сте то на мосту преко Вуке па је био и Сирета, Ви сте позвали њега и Пеђу Сомборца, добровољца?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Сирета Дамир је имао на глави кордунашку или личку капу, не знам ни ја, ја не разликујем то, мени је све исто, имао је њу на

глави, имао је браду, имао је СМБ војничку униформу ону стару само горњи део, какве је хлаче имао сад то не могу да се стварно сетим, нисам загледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега видели тада на Овчари?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ова три, три и по сата или четири колико сте већ тамо били?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Сирету Дамира уопште нисам видео на Овчари, јер да је Сирета Дамир био на Овчари ја бих са Сиретом разговарао сигурно, да је био. Али пошто није нисам ни разговарао с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маћешкић нам каже да није он помињао да је с вама дошао на Овчару, али каже да је био на Овчари и да се није могло ући унутра, он је исто неког тражио од кума да пронађе сестру, тако је, као то је разлог што је дошао тамо, није се могло ући унутар хангара и он се окренуо и вратио назад, а Ви кажете да сте боравили тамо три, четири сата и заједно се вратили, је ли?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, то је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам у обавези да вам предочим то и да чујем ваш коментар?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па зашто је он то тако рекао. Па вероватно зато што није хтео да, зато што можда није хтео мене да спомиње или можда није хтео мене да увлачи у све ово, ко зна зашто мене није споменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Златар Вујо нам каже да је тада тих дана, сад не улазим уопште у датуме да ли је то 18, 19, 20. небитно потпуно, човек каже да је рањен у току борби у Вуковару, да ли знате Ви за тако што?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он рањен, каже да је рањен 30.10?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Од чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рањен 30.10. мислим неком сачмаром, да је збринут у болници у Негославцима и потом исти дан транспортован на ВМА и да је провео на ВМА до неког 18. а потом још месец дана у Бањи, у Младеновцу и да је први пут у Вуковар након 30. октобра дошао неколико дана пред нову годину, значи крајем децембра, разумете? Рањен човек, имамо лекарску документацију за њега, збринут, оперисан и тако даље и тако даље, па 8. новембра оперисан на ВМА, остао до 18. новембра на ВМА, врло се тешко кретао, односно кретао се са штакама?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Где је отишао тог 18-ог с ВМА?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ВМА отишао у Селтерс Бању у Младеновац, има отпусну листу из Селтерс Бање, из Младеновца од 18.11. до 18.12. Елем, сва та прича у смислу да тог дана, без обзира да ли је то 18., да ли је 19., да ли 20., 21. небитно, он није у Вуковару, није ни могао да буде јер је болестан?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не господине судија, ја вам кажем да сам ја Вују Златара видео на Овчари ван хангара, значи вани где је причао са својим

мештанима који су били тада тамо, његовим комшијама, да сад и њих не морам спомињати, ако хоћете ја их могу, ако вас баш толико занима, али не видим, нема потребе, био с њима нешто причао напољу. Сад да ли је био рањен или није био рањен, ја то не могу да кажем зато што стварно не знам. А и то да је рањен сачмаром 30. октобра ни то ми није познато. Да ли знате можда где је био рањен, да ли је рекао где је био рањен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је и то, но добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да ли је рекао мест где је био рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и то је рекао. Добро. Биће прилике, али знате ли да је Гута рањен? Знате ли за Гутино рањавање какво, тог Гуте, помињали сте Гуту?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Гута је рањен код Основне школе «Други конгрес» на неких можда ајде рецимо можда 20, 30 метара стајао је од нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то, него да ли знате кад је то било?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Господине судија не могу да се сетим датума, али то је било па можда крај десетог, почетак једанаестог месеца, може бити, али могу да вам опишем место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, питамо само, проверавамо из неких других разлога.

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Знам где се налази, али не могу да кажем датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате за неко рањавање Мирољуба Вујовића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Колико вам треба?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Колико вам треба?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта колико ми треба?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Рањавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било их је више?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Их. Хоћете прво, друго, треће, које вам треба?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте да чујемо?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Прво рањавање добио задобио је сам себи 14. септембра када је пуцао из аутоматске пушке у капију, тачније у браву да је отвори, односно пошто је била капија закључана и метак се одбије и штрафује га у слепоочницу. То је имао прво рањавање. Друго рањавање имао је на насељу Шесте Пролетерске Бригаде, тако се звала ја мислим да се зове насеље, добио прострелну рану ја мислим код пазуха негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: То је било негде крајем можда десетог месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крајем десетог месеца?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Ја мислим да је било крајем десетог и трећи пут је добио рањавање, исто је добио прострелну рану испод пазуха, односно, па добро испод пазуха ајде рецимо на Велепромету, то је било после 18.11. негде можда

једно 4, 5 дана ја мислим, 6 дана, ајде да узмем, није нешто велика разлика, је био рањен на Велепромету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Престале су борбе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, да престале су борбе. То треће рањавање то је како се каже званично нехотично рањавање међутим, шта ја знам, мени то више личи на намерно рањавање, не рањавање, испада рањавање у том тренутку, у ствари то је требало да буде ликвидација, а сад испало је, односно нехотично рањавање и на томе се завршило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био због тих рањавања силних лекарски збрињавањан у смислу да је лежао негде у болници, да је био одсутан из Вуковара, из борби?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, да, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Јесте, оба два пута, други и трећи пут је био на ВМА и то је био можда неких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли га је неко мењао тамо док је он био рањен у болници?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да ли га је неко мењао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте да је он ту био задужен за ову вашу, за ту вашу борбену групу у смислу координације неке и комуникације са ЈНА, па да ли га је неко заменио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Ја мислим да га је мењао Сирета Дамир, али не могу сад оно сто посто да тврдим, оно одговорно да тврдим, али по некој логици би тако требало да буде пошто је Дамир био командир вода и пошто смо ми веровали Дамиру онда вероватно је Дамир био његов тренутни заменик док се није вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми само још ово. Да ли сам ја добро запазио ваше казивање, да ли је трактор отишао са тог места кад је ушло до 20-ак, 30 људи, да ли је отишао трактор испред хангара или не?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, још није отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још није отишао кад сте Ви отишли?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Кад сам ја отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате представу о томе шта је даље било са трактором и тим људима?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули шта је било са тим људима?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па чуо сам касније да су ти људи ликвоидирани који су били тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад касније?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан? Од кога сте то чули?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Господине, знате шта, кад дођете, кад имате 200 људи на пример 150, 200 људи на једном месту и када ви одете са тако једног места и видите да је повећана група остала људи, малтене сви, кад долазите ујутро на посело, одмах ујутру дошао на Велепроммет да би нешто напред да би изувукао Жарка Којића, сви, знате шта значи кад сви, то су причале и жене и деца и младо и старо, о томе су сви причали шта се синоћ десило на Овчари. Е, сад пошто ја то нисам веровао, нисам хтео пуно да запиткујем где, шта, ко, бла, бла, бла, ја сретнем Дукић Николу на Велепромету, а пошто смо ја и Дукић Никола били неки пријатељи и ја га питам рекох Никола шта се то десило синоћ, да ли је истина ово што се прича да су сви побијени, каже он јесте. Рекох, да ли си ти учествовао у томе, каже јесам. Ко је још био с тобом. Што мање знаш боље за тебе. Рекох кад је тако, добро и на томе завршимо. И ја онда одем, вратим се код Жарка Којића на Модатекс, дођем тамо по њега, узмемо ствари, излазимо ван, на излазним вратима пошто је јако било жена, деце, на излазним вратима ме неко вуче за рукав. Каже Мирославе сине, ја се отргнем, окренем, видим рођена сестра моје мајке, тетка и онако погледам тетка шта ти радиш овде. Не питај ме ништа, каже ту су нас довели, не знам ни ја шта ће бити с нама. Рекох где су ти ствари. Каже ево овде. Дај ми ствари овамо и ја узмем ствари, ставим у ауто и њих двоје на задња седишта и правац у кућу где је била моја мајка са свим оним осталим комшијама и кад је њега Жарка, односно кад га је видела бака то је било плакање, радост, исто мама кад је видела тетку, а јој где си сејо рођена и знате како то већ иде кад емоције ударе онда ту нема краја. Ја сам само изашао ван нисам могао то да гледам и Жарко Којић је био код нас једно па можда једно 4, 5 дана. Међутим, чини ми се, нисам сигуран али чини ми, нисам сигуран, али чини ми се да је добио напад слепог црева и морао је хитно да иде за болницу и онда је отишао на ВМА онда и са ВМА је отишао за Загреб, Бијељина, Босна, па за Загреб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете причали су сви жена и деца и сви су причали шта је било синоћ, па да ли је било прича, рекосте да вам је Дукић рекао да је он учествовао али је одбио да вам каже ко је још био. Да ли сте у тим причама чули још причу ко је то урадио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Типа ко је ту све учествовао у томе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било приче где је то урађено, како је то урађено итд., значи тих детаља?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, није било само причало се да група која је одвежена из касарне на Овчару као да су тамо ликвидирани и као то је главна та прича, сад да ли је неко други причао ко је урадио и тако нешто, немам појма, углавном ја се више нисам хтео замарати с тим него отишао сам директно код

Николе и рекао ајде реци ми шта је било и Никола ми је рекао све шта је било и на томе се и завршило. Рекох ако је тако, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав аутомобил је возио тада Пејић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Пејић је тада возио црвеног фићу, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он ишао испред вас или после вас?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, ишао је иза нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иза?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Иза. Ја сам можда мислио да ће се предомислити па ће поћи с нама за Велепромет, али није, ми смо скренули десно, а он је скренуо лево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Негославце?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: За Негославце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте председниче помињали имена лица против којих се води поступак за која се он изјаснио ко је тамо био, кога је видео на Овчари а кога није видео укључујући и сведоке сараднике. Чини ми се да сте пропустили да три имена поменете, а сад колико сам ја превидео то Ви ме прекините, односно нека реагују сви. Перић Јовица, да ли га познаје и да ли га је видео тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да га познаје, рекао је да га зна, него је питање добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Перића познајем да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Перић био те вечери тада на Овчари?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Нисам га ја видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога смо још пропустили?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Војновић Мирко, зв. «Ћапало», он нажалост није жив данас, али да ли њега познаје и да ли га је тамо видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете ли Војновића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да познајем Војновића и био је на Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћапало, је ли он био тада тамо?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рече да му значи надимак «Цеца», нешто да познаје човека, да је то добровољац из Сремске Митровице, да ли је за њега рекао, да ли се изјаснио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је био, рекао је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да је био или да није био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је био тамо Цеца и Кинез и Камени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам рекао да нисам чуо па зато и питам. Каже да је видео тамо да наилази тај трактор са том приколицом ако сам добро схватио, да ли може да опише каква је то приколица, нешто ближе око тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам да сте Ви ту буквално поред. Ви сте с десне стране кад је ово паркирано на пола метра, Ви рекосте до врата и људи улазе, па кад је то тако близу вама у вудокругу, можете ли описати тај трактор и ту приколицу? Чули смо овде приче да није трактор него да је камион?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Господине, сад ћу Вам ја сад стварно рећи. Слушајте ме овако. Ја имам у ауту, ако ми не верујете, могу отићи и донети. Ја имам једно 70, 80 страница првог дела суђења које се овде одиграло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта које се?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Које је било овде, први део суђења и кад сам ја читао све те изјаве господине судија тамо је речено много што шта што нема благе везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са нашег суђења?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не ваше, него првог дела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то, са суђења овде у овом суду, овим људима?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Господина, који минули рад господина који је био прије Вас. Једини камион који је био био је камион који је стајао кад се долази из правца Вуковара и Негославаца са леве стране преко пута војнички камион коме је цирада била отворена и за које ја мислим да су тим камионом дошли војници или резервисти који су били на локалним положајима око Овчаре и шта ја знам тог дела територија. То је једини превоз био што се тиче камиона. Друго, што се тиче трактора био је трактор, приколица је била ајде сад ми онако како кажемо то је била бункерашица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Бункерашица ми смо је звали или змајевка за превоз жита, имала је на себи цираду, цирада је била жуте боје са отвореним, односно са прозорчићима и задњи део цираде, односно као врата у ствари су била пребачена да они могу да уђу унутра заробљеници. Трактор је био црвене боје, точкови, фелге су биле жуте боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли трактор има кабину?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је та кабина – метална, платнена?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Метална.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Метална? Да ли знате ко је возио трактор?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не знам, стварно не знам ко је возио трактор, нити знам ко је овај што је рекао да дође тај трактор, немам ти благе везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте дошли тамо још је био дан, тако сам схватио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, кад сам дошао још је био дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али се унутар хангара слабије видело па сте користили батерије јер напољу је још дан? Да ли је тамо било каквог багера?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Багер ја нисам видео, није био. Багер уопште није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било жена међу тим заробљеним?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жена да ли је било? Да ли је било људи који су на неки начин од тих заробљених, дакле, одвојени, издвојени у посебну групу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Сад да ли је то посебна група или није, углавном колико сам ја приметио кад се уђе у хангар с леве стране на слами је седела група неких можда, повећа група људи је седела, да не лупам број пошто не знам број, седели су на слами, вероватно су седели на слами пошто можда није било места пошто су сви седели, односно чучали, седели, како ко, овај један до другог и сад кад ви то поредате у круг шта ћете с овим осталим онда вероватно...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Емила Чакалића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: За тог Чакалића сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је санитарни инспектор прије рата у Вуковару?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате Бергхофер Драгутина зв. «Бели»?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фудбал играо, био нешто познат у Вуковару, у том неком смислу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Па можда кад бих видео слику можда бих знао човека, али овако не знам, стварно не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су људи издвојени и спашени, издвојени су, сачекали су ту неко време испред хангара и онда су их вратили у Вуковар на Модатекс па на Велепромет, тако једно шест, седам људи је на тај начин те вечери издвојени, као што сте Ви планирали да урадите, издвојено и спашено.

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: А ко их је издвојио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рецимо помињу сина неког др Иванковића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Ако је тај Иванковић издвојио њих шест, зашто мени није дозвољено да издвојим њих четворо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рецимо помињу и њега ко је тамо издвојио..

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: У чему је разлика између др Иванковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четворица су спашени, издвојени јер су били војници ЈНА који су рекли да су заробљени а у ствари нису били па су их онда неке наводно војне власти, неки високи официри су дошли и одвели их у Негославце итд. Значи, било је тих, ево чули смо приче те врсте, па вам ја сад то предочавам ради евентуалног подсећања да ли је то тако што могуће, да ли сте Ви тако што запазили? Не да је неко неког спасио али да је неко издвојен са стране итд. из неких разлога ето у том смислу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Господине судија, гледајте овако.

АДВ. ЋОРЂЕ КАЛАЊ: Ја бих приговорио на ово Ваше питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме? Већу?

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Управо то, да, јер ово је већ покушај да сведок закључује и бојим се некаквих, да кажем непрецизних одговора. Ја мислим да је ово ипак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трудим се максимално да сведоку то не испадне сугестија али ово је предочавање тврдњи које смо чули у судници?

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Али ово је питање како је могуће да је њима дозвољено а ми смо чули овде много сведока и људи који су ту били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, па сведок је питао како је могуће, а не ја, је ли тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Овако господине судија, изоставићемо ову групу војника као што Ви кажете, пошто за њих не знам, нисам то видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је прича коју смо чули у судници.

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Али за тог Чакалића и Бергхофера и ту екипу, овако – то је било напољу испред хангара, кад се излази из хангара са једно, са леве стране, мало биже цести, није баш на цести али ту негде, ја сам стајао с десне стране и било је, чујем неку галамицу, није галама већ нека граја онако, галама, шта ја знам, нека тиха и комешања и ја дођем да видим о чему се дешава, стоје ти заробљеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напољу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да, да напољу и испред њих стоји пок. Зорић Стево, зв. «Чево» и нешто с њима ту прича, не знам ни ја шта, са моје леве стране стоји Иванковић Саша, на неких можда пола метра, метар стоји Цетиње с њим, нису до другог али ту негде, ајде може се рећи. У једном тренутку долази Станко Вујановић и виче шта се дешава овде и викне Ђево шта ти то радиш. Каже Ђево, каже Станко ове људе ја познајем, с некима сам и пријатељ, познајем и Станко ја верујем да нико од ништа нажао није урадио. Станко га онако погледа и махну онако руком, окрене се и махну руком и каже ма радите шта хоћете, баш ме брига. Сад ја стојим овако и гледам. Прије сат, сат и по времена ја те питам ти ми кажеш не може, а сада њему кажеш ма што ме брига радите шта хоћете и ту сам био јако љут, био сам бесан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам схватио да ли Ви то њему говорите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не, не, ја говорим у себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорите у себи?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Говорим у себи мени си рекао не може а њему кажеш ради шта хоћеш. Зашто њему није то рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто га онда поново не питасте, да видите да се можа у међувремену предомислио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Господине, у том тренутку ја сам био толико бесан, толико нервозан, да не знам шта бих радио, толико сам, не могу вам описати какав сам био у том тренутку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватио да је то напољу, да сте ви с десне стране хангара кад чујете то с леве стране, да ли добро пратим?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је сад с леве, шта је с десне стране? Кад се изађе из хангара да ли с леве стране?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Кад излазите из хангара с леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је та група?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Тачно и ја сам био с десне, онда сам ја прешао на ту страну, на леву страну и то је било шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље колега? Даље молим? Одбрана? У реду како се јавите, нема сад редоследа, како се пријавите. Колега Вукотић је тражио први.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине Савићу, можете ли да одредите време када сте Хусника видели, тачно значи време приближно и тако испред хангара? Можете ли то време да определите или не?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Тачно не могу време али то је било после кад су сви они изашли из хангара тада је он био у хангару и тада је изашао из хангара, стајао је напољу нормално као и сви остали, а које је време било то ја, да ли је било пола 6, 6, пола 7, стварно то не бих могао да знам, не знам, углавном био је мрак и то оно што кажу дебео мрак.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро хвала. Само још једно питање. После вашег изласка из хангара, па сад би можда могло да се схвати да сте Ви, како сад кажете, да је то било око пола 6, 6, да ли сте одмах иза тога се вратили, отишли са тог места или сте још ту боравили?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Господине, ја сам отишао са Овчаре у оном тренутку када је приколица кренула, значи кад је трактор кренуо тада сам ја отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам вас тако схватио, схватио сам да је трактор остао. А где кренуо?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Господине станите мало. Не кажем ја да је он кренуо не знам ни ја у којем правцу, трактор како је био паркиран, кад су они ушли трактор се помера, значи трактор је кренуо можда једно метар, два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, то?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: То сам мислио и тада сам у том тренутку видео Милорада преко пута пошто га нисам могао видети пошто је био трактор скоро паркиран на врата. Кад се тај трактор мало померио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда га с преке стране видите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Тачно, ја га видим с преке стране, о томе се ради. А где је трактор отишао после мене ја благе везе немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте запазили где је трактор отишао?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево колега Перковић.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Ја се извињавам, само једна молба пре. Можете ли да дате пет минута паузе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо. Ми ћемо завршити, за 10 минута завршавамо са радом.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Ни у ком случају не могу да постављам питања овом сведоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега. Извесно ми не можемо завршити с овим сведоком данас, извесно. Дакле, радићемо још 10 минута зато што у пола 3 креће друго послеподневно суђење па ћете имати цело после подне. Добро, како желите. Да ли колега Ђорђевић можда евентуално? Нема питања? Па ништа, добро, наставићемо сутра свакако. У реду. Ја ценим да не можете завршити сви за 10 минута са сведоком.

Господине Савићу, Ви сте дошли из Енглеске. Кад имате повратну карту?

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: У четвртак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У четвртак? Добро, имамо времена, имаћете обезбеђен смештај, преноћиште хотелско, па ћемо наставити са вашим сведочењем сутра у 10 сати. Кренућемо мало касније, имамо неких обавеза, дакле сутра у 10 сати ћемо наставити.

СВЕДОК МИРОСЛАВ САВИЋ: Да ја будем ту у 10 сати ујутру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, па бићете Ви нешто раније можда пола сата пре тога овде у згради суда.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: За среду шта планирате и четвртак и петак? Остаје ли она најава коју сте дали у јуну још?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах да вам кажем план је био да читамо оно што још није прочитано – записници који нису прочитани, које треба да прочитамо, видео клипови, фотографије, да чујемо и ваше предлоге пошто сте добили пресуду. Можете се Ви удаљити за сада, не морате Ви да слушате ово што ми овде причамо, мада не сумњам да ће човек добити транскрипте, мораћемо га питати откуд му пола, но добро. Елем, можда се вама, не знам каква је ситуација са вама, да ли вам се евентуално после пошто сте добили пресуду у «Вуковарској тројци», прочитали и проучили доказе и документа која су они користили у том предмету, можда се нешто наметнуло као интересантно да би се приметило, али мени јесте и ја сам тражио, пошто тамо се помиње један сведок који је копао рупу, помиње се сведок који је копао рупу, наметнуло ми се да је заиста неопходно покушати доћи до њега као сведока а да ли ћемо успети или нећемо то је нешто друго па у том смислу извесно нећемо ући у завршне речи сада, што је иначе било планирано у јуну, извесно нећемо ући сада, али очекујем у том правцу, у том смислу кад завршимо с овим сведоцима ваше предлоге, евентуалне ваше предлоге нове итд.

Дакле, то је било колега. Дакле, прекидамо са радом, Дукића ћемо исто довести сутра.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Председниче, пре него што завршите имате још једног сведока па да му саопштите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, наша служба ће саопштити овом сведоку, Ђокић Драженку да очекујемо од њега такође сутра да дође. Хвала лепо.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА